

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVII
Septembrie — Octombrie
1979

Uniți în chip desăvârșit

„Prea iubiților, pe cind căutam cu tot dinadinsul să vă scriu, despre mintuirea noastră de obște, m-am văzut siliț să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru todeauna”. Iuda 3.

Juda, care se recomandă pe sine ca fiind „roh al lui Hristos”, era fratele Domnului Hristos, care sfătuia, cerea celor „prea iubiți”, ai săi să păstreze credința așa cum a fost ea înfățișată și trăită de Domnul Hristos și apostoli. Și biserica primară s-a caracterizat, în adevăr, printr-o tărie puternică și profundă a adevărului, și printr-o credincioasă răminere și apărare a unității organizatorice, deși, vințurile multor învățături străine adevărului suflau adesea cu putere printre ei, așa cum vedem, în mod deosebit în epistolele apostolului Pavel. Dacă vom privi asupra Epistolelor către Corinteni, vom înțelege de ce apostolul Pavel stăruia pe lângă frați „pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți acelaș fel de vorbire; să n-aveți dezbinări între voi, CI SĂ FIȚI UNIȚI ÎN CHIP DESĂVÎRȘIT într-un gând și o simțire”. (1 Cor. 1, 10). Și în decursul tuturor veacurilor, acestea au fost dezideratele ce s-au cerut realizate în viața credinciosului, ca și în viața întregii biserici ca o unitate organizată. În fiecare etapă de dezvoltare a bisericii au suflat vinturi care au voit să aducă dezbinare și erezie în biserică. Totdeauna au fost slujitori ai neadevărului și ai dezbinării între frați care au căutat să polarizeze în jurul său atenția bisericii, în loc de a lupta ca Hristos să fie totul în toți. Să nu uităm că marele apostol Pavel s-a văzut nevoit să declare în mod categoric: „Căci n-am de gând să știu între voi altceva decit pe Isus Hristos și pe El răstignit”. 1 Cor. 2, 2. Căci „cine este Pavel?” (1 Cor. 3, 5). Nu Pavel, ci Hristos și El răstignit, să constituie temelja credinței, nădejdi și trăirii noastre spirituale.

„Domnul”, spune inspirația divină, „umblă în mijlocul Comunităților Sale. El dorește să sfințească, să înalțe și să innobileze pe urmașii Săi”. (8 T/37). „Membrii credincioși ai bisericii au nevoie să-și mărturisească acum scăderile lor și să fie strins uniți. Frații mei, nu îngăduiți nimănu, și nu lăsați ca ceva sau cineva să vină și să vă separe unul de altul, sau de Dumnezeu... Uniți-vă în iubirea față de adevăr, așa cum este el în Hristos. Veniți înaintea lui Dumnezeu și prezentați-I singele vărsat al Mântuitorului, ca un motiv al nevoii de a primi ajutor, împotriva răului”. (8 T/12). De ce este nevoie de acest lucru? De ce nu trebuie să îngăduim nimănu să ne tulbure liniștea, pacea și încrederea noastră în frații noștri în credința ce a fost dată sfinților odată pentru todeauna? Pentru că scopul lui Dumnezeu este „ca poporul Său să fie sfințit, să fie un popor sfânt, care să reflecte în jur lumina cerului”. Este dorința lui Dumnezeu ca cei care-I poartă numele și-I reprezintă caracterul să fie asemenea Lui. Pentru acest motiv este nevoie ca suflul vieții divine să insuflă întreaga noastră viață.

Avind în vedere realitatea faptului că Domnul Hristos și El răstignit trebuie să constituie temelja vieții și activității noastre, atunci, cuvintele servei Domnului vin ca o muștrare, dar și ca un avertisment, cind spune:

„Pe măsură ce numărul membrilor crește... nu se observă o creștere a adevăratei pietăți, a simplității creștine și a unei consacrarți depline... Se pare că unii dintre noi sînt mai degrabă gata pentru o

activitate susținută, decit pentru o închinare plină de umilință. Ei sînt mai de grabă gata să se angajeze în activități religioase exterioare, decit într-o lucrare lăuntrică a inimilor lor. Meditația și rugăciunea sînt neglijate, pentru manifestări exterioare. Religia însă, trebuie să înceapă cu golirea și curățirea inimii hrănită zilnic prin rugăciune”. (4 T/535).

Nu este de mirare că asistăm cum se mișcă printre noi unii care aduc ca motiv al pornirilor lor firești, lucrarea. „Am o lucrare de făcut”. Ca și cind Dumnezeu ar fi un Dumnezeu al haosului și al neorînduiei. Aceștia sînt gata să inconjure lumea pentru „a face lucrare”, dar inima și viața lor, au nevoie să cunoască pe Hristos, și El răstignit. Asemenea elemente care caută să se așeze bine printre noi, care caută să dezbină, care ridică un steag al răfuielilor personale și al dezbinării fraților, ar trebui să fie îndrumați la Crucea Golgotei. Să privească la Cel care Și-a dat viața, ca copiii Săi să fie una”. Iar această unitate necesară bisericii Sale, nu este și nu trebuie să fie o unitate de interese egoiste, ci după rețeta Mântuitorului nostru: „Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una”. Ioan 17, 21, 23.

Am primit nu de mult o scrisoare lungă de patru pagini în care cineva cu preocupări „spirituale” atrăgea — din anonim — atenția Conducerii Bisericii la o „serie de greșeli față de rînduiele Bisericii, greșeli care își aduc rodul în viața Bisericii... Mindria, ura, gelozia, răzbunarea, birfala, iubirea de rău... defăimarea semenului (care nu îi-e prieten), dar desigur fără nici un temei... faptul că nu se iau măsuri din partea Uniunii și că nu se spune răspicat care să fie adevăratele tratări a problemelor dificile... etc. etc.”. Mulți alții luind cunoștința de lucrările electivă în biserică, au pornit să-și prezinte propria persoană ca fiind singura capabilă „a pune ordine în Biserică”. Cit de orbi sîntem adesea. Avem cu toții nevoie de sfințirea vieții noastre. Să se facă bine deosebirea între nevoia spirituală a bisericii, care todeauna va ținde spre sfințire, spre desăvîrșire, lucrarea unei vieți întregi, și cerințele de paradă a unor persoane care n-au nimic comun cu biserica, cu adevărul, cu lucrarea prezentă și viitoare a ei, ci numai cu realizarea unor ambiții personale nesfințite. Față de asemenea impostori care caută să distrugă parea și unitatea bisericii, apostolul Pavel este foarte categoric, chiar aspru. El spune: „Dați afară din mijlocul vostru pe răul acela”. 1 Cor. 5, 13.

Da, Biserica lui Dumnezeu, slujitorii Săi și copiii Săi, au nevoie să fie sfințiți prin adevăr, au nevoie de o adevărată pocăință, dar aceasta nu înseamnă dezbinare în biserică, nu înseamnă altceva, decit că fiecare dintre noi trăind adevărul care este în Hristos, să ajungem la experiența apostolului Pavel, experiența care trebuie să fie experiența tuturor aceluia care caută binele și prosperitatea Bisericii.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal. 2, 20.

Aceasta și nimic altceva este nevoia mea și a fiecărui dintre noi.

La trecutu-ți mare,

S U M A R

- Pagina președintelui
- La trecutu-ți mare, mare viitor!
- Realizări
- Biserica A.Z.S. nu este Babilon
- Crucea, mai presus de orice
- Planul lui Dumnezeu
- Epistola către Evrei
- Să fim credincioși în lucrurile mici
- Bucuria împlinirilor
- Rugăciunea și predica
- Din viața Bisericii
- Vești — vești — vești
- M. B. Czechowski în România
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri

Am urcat de curind Masivul Bucegi. Cu fiecare dintre virfurile sale atinse, noi priveliști, noi tablouri incintătoare se deschideau privirilor noastre. În jos, pînă departe, pînă unde privirea se putea întinde, Valea Prahovei își dezvăluia frumusețea, bogăția și speranța. În sus, piscurile masivului te imbiau la noi eforturi, pentru noi cuceriri, pentru priveliști parcă anume păstrate pentru cei îndrăzneți, pentru cei ce sînt dispuși să lupte și să învingă. Acestora, pentru strădania lor, înălțimile le oferă o răsplată bogată.

Și țara întregă urcă cutezător, în totalitatea cetățenilor ei, ca unul singur, spre o nouă rampă de lansare, către alte înălțimi, către piscurile zării... Toți oamenii nu-nucii, tineretul întreg — floarea și nădejdea fructelor patriei noastre — și chiar ariergarda celor ce și-au încheiat bilanțul realizărilor lor active, toți, ca unul singur, urmăresc cu însuflețire, cu o mindrie

incă din 1978. S-a încheiat cu trei luni mai devreme prima etapă de majorare a retribuțiilor, iar la 1 august a.e., s-a trecut la aplicarea celei de a doua etape. Pe întreg cîncinalul retribuția reală va crește cu 32,3 la sută, față de 18—20 la sută cit era prevăzut, iar veniturile reale ale țărănimii cu 30 la sută, în loc de 20—25 la sută cit se prevăzuse.

S-a majorat venitul țărănilor cooperatori, au fost sporite pensiile pentru asigurări sociale ale invalizilor de război și ale membrilor cooperativelor agricole de producție. S-a instituit sistemul de pensionare pentru țărani din zonele necooperativizate; s-au majorat alocațiile de stat pentru copii și ajutoarele pentru mamele cu mai mulți copii.

Este destul să materializăm cifrele de mai sus printr-o călătorie imaginară, în trecutul țării, de la pragul celor 35 ani de la Eliberare, și vom

mare viitor!

patriotică de nedescris, marile realizări ale poporului nostru, în care fiecare își vede contribuția sa, munca sa, parte integrantă din propria sa ființă. S-a încumetat, a urcat, a crescut, a realizat s-a îmbogățit și a înălțat spre noi culmi, casa sa, grădina sa, scumpa sa patrie!...

Din trecutul glorios, fecund și pilduitor putem consemna doar cîteva din multiplele realizări și anume:

Cîncinalul actual se va încheia cu o producție industrială suplimentară de peste o sută de miliarde lei. În investiții, se va realiza un volum de lucrări de o mie de miliarde lei. Unsprezece județe au cunoscut ritmuri înalte de dezvoltare, creîndu-se condiții ca după 1980 practic toate județele țării să dispună de capacități pentru o producție industrială de peste zece miliarde lei fiecare.

Venitul național, va depăși, la încheierea actualului Cîncinal, cu 66 la sută nivelul din 1975, asigurîndu-se astfel resursele necesare dezvoltării susținute a bazei tehnomateriale a societății, a ridicării nivelului de trai al poporului.

Prevederile actualului cîncinal privind creșterea retribuțiilor și a veniturilor țărănimii s-au realizat

vedea înălțîndu-se impetuos, hidrocentrala de la Bicz, Porțile de Fier, cele de pe Argeș și cele de pe Dunăre; termocentrale ca cea de la Rovinari; platforme petrochimice ca cele de la Pitești și Năvodari; orașe noi ca cele ridicate la Gheorghiu-Dej, Vulcan, Victoria; poduri semețe ca cele de la Giurgiu și Vadul Oii; șantierul Canalului Dunărea Marea Neagră; străzile nesfîrșite ale tuturor orașelor cu blocuri de locuințe noi; fabrici, întreprinderi industriale, spitale, școli, și apoi... Capitala Țării! Cartierele Capitalei se ridică maiestose tăind străzi și magistrale mîndre; Colentina, de la periferie la magistrala soarelui, Metroul, Spitalul Municipal, etc. etc.; sînt doar cîteva repere din nenumăratele realizări ale ultimelor decenii care pun amprenta noului, pecetea muncii dirze, a planurilor îndrăznețe, a unei conduceri clar văzătoare în destinul națiunii.

Dar, să ne întoarcem acum față și spre viitor ca să întrezărim cele propuse cu cutezanță și voință fermă de realizare.

Producția globală industrială va crește în anul 1985 cu pînă la 54 la sută față de 1980; investițiile totale în economie cu pînă la 35

la sută; retribuția medie reală pînă la 18 la sută, realizindu-se un venit național de 2400—2500 dolari de locuitor. Producția globală agricolă (media anuală pe cincinal) se va mări cu pînă la 27,5 la sută; volumul comerțului exterior cu pînă la 57,5 la sută și numărul de personal cu pînă la 12,5 la sută, iar fondul total de retribuire pînă la 43 la sută.

De la cercetarea geologică, pentru descoperirea de noi resurse, la răscolirea și extragerea bogățiilor subsolului, de la construirea de noi hidrocentrale și centrale nucleare la dezvoltarea industriei metalurgice și a construcțiilor de mașini. De la modernizarea agriculturii și întinderea terenurilor irigate — care va cunoaște alocări de investiții pînă la 133 miliarde lei — cu creșterea suprafețelor arabile, cu obținerea unor recolte superioare la gospodărirea fondului forestier, gospodărirea apelor și protecția mediului inconjurător. De la transporturi și telecomunicații la investiții și construcții. De la dezvoltarea județelor și sistematizarea economică-socială a teritoriului, la creșterea științifică și progresul tehnic, ridicarea gradului de calificare a oamenilor muncii. De la creșterea comerțului exterior la creșterea continuă a nivelului de trai al întregului popor. În toate domeniile și compartimentele vieții se prevăd indici de creștere susținuți de nădejdea și elanul unui întreg popor.

Față de toate aceste realizări, ca fii ai patriei noastre și credincioși Adventiști de Ziua a Șaptea, este numai drept să ne manifestăm recunoștința noastră pentru tot binele și să punem umărul, munca noastră cinstită și ființa noastră ca cifrele care prefiguratează viitorul, să devină realități cotidiene. Dacă în realizările de pînă acum este cuprinsă și partea noastră de muncă și simțire patriotică, să fim și mai departe alături de toată suflarea țării, pentru a contribui și mai plener la progresul și fericirea patriei noastre.

Cinste Conducătorului Țării, care prin înțelepciunea, clarviziunea, străduințele și munca sa neobosită conduce poporul nostru spre noi culmi de civilizație și progres.

Aducem slavă lui Dumnezeu pentru pacea și prosperitatea întregului popor, pentru armonia între naționalitățile conlocuitoare și libertatea religioasă asigurată de statul nostru tuturor cetățenilor țării.

Alexe Constantin
Secretar al Conferinței
București

REALIZĂRI — REALIZĂRI — REALIZĂRI

Spicuum doar cîteva din deosebitele realizări ale științei românești, care se merită a fi subliniate în mod deosebit, pentru concepția, fantezia, necesitatea sau realitatea lor.

Premiere pe Oltul energetic

Două premiere au marcat activitatea constructorilor de la grupul de șantiere Olt-defileu, care edifică cea mai mare hidrocentrală de pe riul Olt. Este vorba de betonarea primei lamele din barajul deversor al hidrocentralei de la Turnu și străpungerea drumului tehnologic Jibla-Turnu.

În șase luni au fost dislocate aici peste 400.000 tone de pămînt și stîncă iar lucrările de marcare și trasare s-au executat cu rigoarea milimetrilor, șoseaua trecînd la numai 3 metri de una dintre cele mai solicitate magistrale feroviare. Durata de execuție a acestor lucrări — după părerea specialiștilor — reprezintă un record absolut.

ARO — 244 D

Fabricat de Întreprinderea Mecanică Muscel, noul tip de autoturism de teren, a fost prevăzut cu un motor diesel, caracteristică deosebit de apreciată, mai ales în aceste momente de economii energetice. Iată cîteva date: Viteza maximă de 110—115 km/h iar consumul de carburant, de 8,5 la 100 km; Capacitatea cilindrică 3.120 cm³ iar sarcina utilă de aproximativ o tonă și jumătate. O altă noutate la acest autoturism o reprezintă adaptarea unui mecanism, de rulare liberă, lucru care împiedică o uzură prematură a diferențialului.

Escavatoare superioare

Creativitatea românească este prezentată astăzi și într-o serie de mașini și agregate complexe, considerate în trecut imposibil de realizat în țara noastră. Printre acestea se află escavatoarele de diverse capacități, care se bucură de o bună prețuire în țară cît și în străinătate. Ele sînt premiate în confruntări internaționale performanțele lor fiind superioare chiar celor produse de către firme cu renume.

Foarte recent, de exemplu, la tirgul internațional de la Casablanca, escavatoarele T.603 și S.1201 au fost distinse cu medalii de aur.

Spre adîncurile Terei

Instalațiile de foraj românești se bucură de un deosebit renume peste hotare. Premiate în nenumărate expoziții și tîrguri internaționale, ele reprezintă chintesența gândirii tehnico-științifice într-un zeci de invenții românești. Performanțele instalațiilor de foraj românesc au evoluat continuu, permițînd a se atinge adîncimi de 10.000 metri pe care doar cîteva industrii din lume le pot realiza. Nivelul tehnic ridicat și randamentul excepțional al instalațiilor românești sînt apreciate în străinătate, acestea fiind utilizate în peste 30 de țări.

Magnetometru protonic

O secție a unui institut de cercetări (I.F.I.N.) s-a specializat printre altele, în elaborarea de metode și aparatură bazat pe efecte nucleare pentru măsurarea cîmpurilor magnetice slabe. Un prim aparat de acest fel este magnetometrul protonic portabil tip MPP 78, bazat pe fenomene de rezonanță magnetică ale protonilor în cîmpul magnetic terestru. Magnetometrul este utilizat cu deosebite rezultate la cartarea precisă a anomaliilor geomagnetice slabe, generate de diferite depozite de minerale, roci utile, etc. El are de asemenea posibilități de folosire în seismologie, vulcanologie, în cercetări de geomagnetism și arheologie.

Cel de al X-lea Tîrg de Mostre

Între 3 august și 2 septembrie crt. s-a desfășurat în Capitală un eveniment deosebit: Cel de al X-lea Tîrg de mostre și bunuri de larg consum. Organizat în cinstea celei de a 35-a aniversări a Tîrgului de Mostre a ilustrat în mod elocvent potențialul crescînd al industriei noastre, nivelul ei ridicat de tehnicitate, progresele realizate în diferitele ramuri prelucrătoare. Marele număr de produse care au fost expus cît și varietatea acestora, au relevat în mod pregnant importante realizări obținute de oamenii muncii în înfăptuirea programului privind producerea și desfacerea către populație a bunurilor de consum.

REDACȚIA
(din presa zilei)

În întreg Universul lui Dumnezeu era armonie, pace și fericire. Toate ființele create de El îi slujeau cu multă bucurie și demnitate, până în ziua în care s-a ivit păcatul:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe; cu sardonie, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim oerotitor, cu aripile întinse, te puseseam pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17, 21).

chip să scape ocazia și turnă cu multă viclenie otrava dezbinării sale în inima unuia dintre ei. Acesta se lăsă să fie rupt — despărțit — de ceata fraților săi. Cuvîntul Scripturii ne spune că „Satana a intrat în Iuda“ (Ioan 13, 27).

Fiul lui Dumnezeu cănaștea foarte bine pe Satana, ca și puterea lui de convingere. De aceea, cu

Doar Se înălțase la cer Mîntuitorul și Biserica creștină luă ființă prin lucrarea ucenicilor, că Satana a și început să-și facă dintre aceștia uneltele sale prin care s-o infecteze cu veninul morții.

Lată de pildă, ce scria apostolul Pavel numai după cîțiva ani de la înălțarea Domnului Hristos la ceruri: „**Luai seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfînt ca episcopi**, ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a cîștigat-o cu însuși sîngele Său. Știți bine că după plecarea mea se vor vîri lupi răpitori, care nu vor cruța turma: și se vor scuła din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricacioase ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați și aduce-

BISERICA A.Z.Ș. NU ESTE BABILON*

Pastor

CONSTANTIN PETCU

Consilier la Uniunea A.Z.S.

umbrai prin mijlocul pietrelor scinteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua cînd ai fost făcut pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuirea în tine. Ți s-a îngimfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pămînt...“ (Ezech. 28, 12—15, 17).

Lucifer, îngerul strălucitor, comandantul oștilor cerești, a fost acela care a adus dezonoarea, dezbinarea, dezastrul, luptele, războaiele, neînțelegerile între fiii Aceluiași Tată, Creatorul nostru al tuturor.

„Divide et impera“ era dictonul vechilor romani; era metoda pe care ei au folosit-o cu prisosință în cuceririle lor. Aceeași metodă a fost și este folosită și de vrăjmașul sufletelor noastre, care totdeauna s-a străduit și se străduiește să aducă, chiar și în Biserica neunierea, dezbinarea și divizarea credincioșilor ca apoi, la vremea potrivită să-i poată stăpîni cu ușurință.

Dar la împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca să răscumpere pe păcătoșii (Gal. 4, 4—5) și să aducă iarăși pacea și armonia în întregul Univers.

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace prin sîngele crucii Lui“ (Colos. 1, 19—20).

Din tot poporul iudeu din vremea Sa, Domnul Hristos Și-a ales un număr destul de mic, numai doisprezece ucenici, pe care i-a instruit zi de zi, cu care S-a rugat și pe care i-a împuternicit să-L ajute în lucrarea pe care Tatăl Său L-a trimis s-o aducă la îndeplinire aici pe pămînt.

Și, deși numărul lor era așa de mic, Lucifer nu vru cu nici un

multă ardoare, El S-a rugat Tatălui Său din ceruri: „Eu insumi Mă sfințesc pentru ei ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“ (Ioan 17, 19—21).

Ca încoronare a răutății sale, Satana orbi într-atît de mult pe contemporanii Domnului Hristos, încît i-a convins să facă cea mai greșită alegere. Ei aleseră pe Baraba în loc să aleagă pe Fiul lui Dumnezeu, pe Acela care venise să facă împăcare între ei și Cer, și-L condamnară să fie răstignit.

Dar Satana nu i-a înșelat numai pe ei, ci s-a înșelat și pe sine cînd a crezut că de acum va ține pe Mîntuitorul nostru rob mormîntului și morții. El a ieșit însă triumfător a treia zi din mormînt biruind moartea și pe făuritorul ei. Biruința Lui este și biruința noastră dacă vom fi dispuși să lăsăm ca Hristos să toarne în inima noastră puterea vieții, dar să nu îngăduim cu nici un chip vrăjmașului să toarne în ea otrava morții.

Deși toți cititorii Bibliei știu foarte bine că acest arhivrajmaș a adus păcatul, distrugerea și moartea în Univers, cunoscînd de asemenea Planul de Mîntuire pentru salvarea păcătoșului și biruința Fiului lui Dumnezeu care ne așteaptă cu brațele întinse ca să ne dea izbăvirea, totuși se mai găsesc destui dintre aceia care oferă amăgitorului mințea și inima lor pentru ca el să toarne în ele drogul dezbinării și al morții.

ți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să vă sfătuesc cu lacrimi pe fiecare dintre voi“. (Fapte 20, 25—31).

Pe bună dreptate se exprima apostolul așa, pentru că lupul nu vine în turmă ca să aducă pace, unire, bucurie, ci din contră, așfișiere, distrugere, moarte.

De la înălțarea Domnului Hristos și pînă în prezent, în toate bisericile reprezentate în mod simbolic în cartea Apocalipsei prin cele șapte biserici din Asia Mică, au existat în decursul veacurilor și slujitori ai lui Satana, care, potrivit îndrumărilor primite de la tatăl lor (Ioan 8, 44) s-au străduit cu toate puterile să slăbească, să dezbină pe credincioși, aplicînd și el principiul: „Divide et impera“.

Redăm mai jos, pe scurt, cuvîntul pe care îngerul îl adresază fiecărei biserici în parte:

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sînt apostoli și nu sînt și i-ai găsit mincinoși“. (Apoc. 2, 1—2).

„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Știu necazul tău, sărăcia ta și batjocurile din partea celor ce zic că sînt Iudei și nu sînt, ei sînt o sinagogă a Satanei“. (Apoc. 2, 9).

„Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin la învățăturile lui Balaam care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănînce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la desfrîu. Tot așa și tu ai cîțiva care, de asemenea țin învățătura Niccolaiților, pe care Eu o urăsc“. (Apoc. 2, 14—15).

„Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea,

* Referat prezentat la întîlnirea cu pastorii și prezbiterii, din aprilie 1979.

care se zice prorociei să învețe și să amăgească pe robii Mei". (Apoc. 2, 20).

„Ingerului Bisericii din Sardes scrie-i: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort". (Apoc. 3, 1).

„Ingerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: „Iată că îți dau din cei ce sînt în sinagoga Satanei, care zic că sînt Iudei și nu sînt, ei mint". (Apoc. 3, 9).

„Ingerului Bisericii din Laodiceea, scrie-i: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. Dar fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea". (Apoc. 3, 15—16).

Laodiceea este Biserica a șaptea, Biserica profetică, aceea care, potrivit profetiilor cărții lui Daniel, trebuia să intre în acțiune la încheierea perioadei profetice de 2300 seri și dimineți. Cuvîntul lui Dumnezeu precizează faptul că aceasta este ultima Biserică cuprinsă în lucrarea Planului de Mîntuire.

Biserica Laodiceea are semnul ei caracteristic după care cineva poate s-o identifice, așa cum scrie în Apoc. 14, 12 și anume „păzirea Poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus", principiu cu care se identifică Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Ca și în toate celelalte șase biserici din trecut, și în Biserica Laodiceea, începînd cu anul 1844, și mai ales în ultimele decenii și pînă în prezent, Satana a depus și depune eforturi disperate prin uneltele sale, „știind că mai are puțin vreme" (Apoc. 12, 12) ca să zdruncine credința mai puțin întemeiată a unora dintre credincioși, susținînd că Ingerul din Apoc. 18, li se adresează, chemîndu-i să iasă din „Babilon" — biserica decăzută și să se atașeze lor care ar fi „rămășița" din Apoc. 12, 17.

Dar în Apoc. 3, 17—18, Martorul credincios sfătuieste pe laodiceeni să nu iasă din Biserică. Laodiceea nu este Babilon așa cum învață Satana prin uneltele sale.

Biserica a șaptea este obiectul cel mai scump pe care îl are Domnul Hristos aici pe pămînt. Iată ce scrie serva Domnului: „Mărturisesc fraților și surorilor mele că Biserica lui Hristos, așa slabă și cu defecte cum ar fi, (așa cum este văzută de Martorul credincios), este singurul obiect de pe pămînt spre care El își îndreaptă deosebita Sa atenție. În timp ce El adresează tuturor invitația Sa ca să vină la El și să fie mîntuiți, El însărcinează pe ingerii Săi să dea ajutor divin fiecărui suflet ce vine la El în pocăință și zdrobire de inimă și prin Spiritul Său Sfînt, El vine personal în mijlocul Bisericii Sale". (M.Sp. 15/1).

Martorul credincios sfătuieste pe laodiceeni să rămînă în biserică și acolo să facă redesteptarea și reforma vieții lor spirituale, identitatea cu Domnul și Mîntuitorul nostru; așa ni se recomandă de fapt în Apoc. 3, 18.

Reiese clar și fără echivoc, potrivit textelor biblice și cuvîntului profetic că „rămășița" este formată din cei ce rămîn în Biserică, și nicidecum din cei ce o părăsesc pentru a înființa o altă biserică (a 8-a; a 9-a, etc.), după pofa inimii lor și după propria lor găsire cu cale.

Astfel, apar adesea prin comunitățile noastre, fie din afara bisericii, fie din lăuntru ei, persoane care pretind că au descoperiri, lumină nouă de la Dumnezeu potrivit făgăduinței din Ioel 2, 23 și că au o sarcină deosebită ca să lămurească pe membrii noștri. Noi nu ne îndoiim că cineva ar putea să aibă o descoperire potrivit făgăduinței Domnului. Dacă prorocul luminat va lucra pentru zidirea, pentru pacea și unitatea Bisericii, atunci este de la Dumnezeu. Dar și atunci, mai înainte de a vorbi membrilor comunității, cel în cauză...

„să istorisească visul acesta" (Ier. 23, 28) „mai marilor Bisericii și să le fie supus" (Evr. 13, 17) pentru că „Dumnezeu a rînduit în Biserică... proroci" (1 Cor. 12, 28) și „Duhul prorocilor trebuie să fie supus prorocilor" (1 Cor. 13, 32).

Dacă însă acest nou proroc se ferește să spună descoperirea lui „mai marilor bisericii" și se constată că lucrarea lui aduce în comunitate dezbinare, neunire și dezmembrare, atunci fiți siguri că descoperirea primită de el este de la dumnezeul întunericii, de la Satana, înșelătorul și autorul minciunii și nicidecum de la Mîntuitorul nostru care Se ruga Tatălui „ca toți să fie una" și Care, pentru a-i cunoaște pe acești falși proroci care „proorocesc pentru bani" (Mica 3, 11), ne-a dat cea mai eficientă probă după care îi putem identifica: „După roadele lor fi veți cunoaște pentru că pomul bun nu poate face roade rele și nici pomul rău nu poate face roade bune". (Matei 7, 20, 18).

Unii ca aceștia iau părți din Sfînta Scriptură și părți din lucrările servei Domnului pentru a-și întări rătăcirea, pe care le folosesc trunchiat spre pierzarea lor și a acelora care le dau ascultare.

Sub titlul: „O lucrare de amăgire", pentru descoperirea prorocilor falși, serva Domnului scrie:

„Se va dovedi că cei care duc solii neadevărate nu vor avea un înalt simț al onoarei și integrității. Ei vor înșela pe oameni și vor amesteca rătăcirea lor cu Mărturiile soarei White, iar numele ei îl vor folosi spre a da o influență lucrării lor. Ei fac selecțiuni din Mărturii

pe care gîndesc că le pot suci spre a sprijini pozițiile lor și le așează într-un cadru al minciunii, așa ca rătăcirea lor să poată avea greutate și să fie primite de oameni. Ei rătălmăcesc și aplică greșit ceea ce Dumnezeu a dat Bisericii ca să avertizeze, să sfătuiască să mustre să mîngie și să încurajeze pe cei care vor alcătui rămășița popoului lui Dumnezeu. Cei care primesc Mărturiile ca solie de la Dumnezeu, vor fi ajutați și binecuvîntați prin ele; dar cei care iau frînturi din ele, numai ca să-și susțină vreo teorie sau idee a lor, spre a se îndreptați pe o cale a rătăcirii, nu vor fi binecuvîntați și nici folosiți din cele ce ei învață. A pretinde că Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea este Babilon, înseamnă a prezenta aceeași susținere ca și Satana care este un învinuitor al fraților, care îi învinuiește înaintea lui Dumnezeu zi și noapte. Prin această rea folosire a Mărturiilor, sufletele sînt puse în încurcătură, deoarece ele nu pot înțelege legătura Mărturiilor cu o atare poziție ca aceea luată de cei în rătăcire". (M.Sp. 42/1).

Vorbînd despre aceia care pretind că Dumnezeu i-a trimis să cheme pe membri afară din Babilon, serva Domnului scrie:

„Dumnezeu are o Biserică de care este interesat întreg cerul și ea este singurul obiect de pe pămînt ce este scump inimii lui Dumnezeu. Oricine citește aceste cuvinte să le dea cea mai mare și deplină atenție; căci în numele lui Isus vreau să le imprim în fiecare suflet. Cînd se ridică cineva, fie dintre noi sau din afară de noi care simte povara unei solii ce declară că Biserica lui Dumnezeu face parte din Babilon, și care pretinde că strigătul cel tare este o chemare de a ieși din ea, puteți ști că acela nu poartă solia adevărului. Nu-l primiți și nu-i ziceți bun venit; căci Dumnezeu nu a vorbit prin el și nici nu i-a dat o solie, ci el a alergat înainte ca să fie trimis" (M.Sp. 41/1) și continuă:

„Oare nu are Dumnezeu o Biserică vie? El are o Biserică, însă ea este Biserica luptătoare iar nu Biserica biruitoare. Ne întristează că sînt membri cu defecte, că este neghină printre griu... Biserica lui Hristos de pe pămînt este încă nedesăvîrșită, însă Dumnezeu nu-și nimicește Biserica din pricina nedesăvîrșirii ei. Au fost și vor mai fi din aceia care sînt plini de rivnă, nu potrivit înțelepciunii, care vor să curețe Biserica și să smulgă neghina din mijlocul griului. Isus Hristos a dat lumină specială asupra felului de lucrare față de cei rătăciți și față de cei neconvertiți din Biserică" (M.Sp. 45/1-3).

Avertizînd Biserica împotriva acestor falși învățători, care atacă furibund organizația Bisericii și corpul pastorilor, serva Domnului scrie de asemenea:

„Cei care se ridică să proclame o solie pe propria lor răspundere,

care, în timp ce pretind că sînt învățați și conduși de Dumnezeu continuă în mod clar a avea ca preocupare dărîmarea a ceea ce Dumnezeu de ani de zile a clădit, nu împlinește voia lui Dumnezeu. **Să fie cunoscut că oamenii aceștia sînt de partea marelui amăgitor. Nu-i credeți.** Și s-au aliat cu vrăjmașii lui Dumnezeu și ai adevărului. Ei își vor bate joc de corpul pastorilor... **De unii ca aceștia depărtați-vă; să nu aveți nici o părtașie cu solia lor, oricît ar cita ei din Mărturie și ar căuta să se ascundă în spatele lor. Nu-i primiți; căci Dumnezeu nu le-a încredințat să facă această lucrare.** (M.Sp. 51/1).

„Cei care au proclamat Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea drept Babilon au folosit Mărturiile pentru a da poziției lor un sprijin aparent... Dar de ce nu au citit ei și cuvintele îngerului: „Stringeți rîndurile, stringeți rîndurile, stringeți rîndurile!” De ce nu au repetat ei îndemnul și nu au susținut principiul care ne avertizează că în unire este tărie, în despărțire este slăbiciune? Asemenea solii ca cele duse de unii ca aceștia dezbină Biserica și fac de ceară adevărul căci în asemenea solii este în mod lămurit descoperită lucrarea amăgitoare a marelui înșelător care vrea să împiedice Biserica să atingă desăvîrșirea în unitatea ei. Învățătorii aceștia urmăresc scînteile propriului lor foc, umblă independent, potrivit propriei lor găsiri cu cale, succese adevărul amestecînd-l cu idei și teorii mincinoase. **Ei refuză sfatul fraților lor și se avîntă în propria lor cale, pînă ce ajung exact ceea ce Satana așteaptă de la ei, să ajungă dezecilibrați la minte.** (M.Sp. 56/1).

Demascînd pe acești „dezecilibrați la minte”, așa cum îi numește sora White, ca unii care pretind că Dumnezeu se descoperă prin ei pentru Biserică, și prin nimeni altcineva, dînsa ne spune mai departe:

„Dumnezeu a făcut Biserica Sa purtătoare de lumină pe pămînt și prin ea El face cunoscut intențiile și voința Sa. El nu dă nimănui o experiență care să fie independentă de experiența Bisericii însăși, sau care să fie în opoziție cu ea, și nici nu dă unei persoane izolate o cunoștință a voiei Sale cu privire la întreaga Biserică, iar corpul lui Hristos să fie lăsat în întineric. În providența Sa, El aduce pe credincioșii Săi în strînsă legătură cu Biserica Sa, pentru ca ei să aibă mai puțină încredere în ei înșiși și mai multă încredere în aceia pe care El îi îndrumază pentru propășirea lucrării Sale. Au existat în toate timpurile dintre aceia care tîndeau neîncetat după o independență personală. Li se părea cu neputință a recunoaște că independența firii înclină foarte ușor a umple unealta omenească cu încredere în sine și a face să

clădească mai mult pe propria sa judecată în loc de a prețui sfatul și judecata fraților pe care Domnul i-a chemat să conducă Biserica Sa. Dumnezeu a înarmat Biserica Sa cu o deosebită autoritate și putere pe care nimeni nu este îndreptățit să o nesocotească sau să o disprețuiască; căci cel ce face aceasta acela disprețuiește glasul lui Dumnezeu... Orice membru care dă la o parte aceste mijloace și gîndește că lumina sa trebuie să vină în mod nemijlocit de la Dumnezeu prin sine și prin nimeni altul, acela ia o poziție prin care se expune primejdiei de a fi amăgit și doborît de vrăjmașul”. (S.E. 392).

„Dumnezeu are o Biserică pe pămînt care este poporul Său ales care păzește poruncile Sale. El conduce nu grupări răzlețe, nu unul ici și altul colo, ci un popor”. (M.Sp. 61, 2).

Care este pretenția tuturor celor care susțin rătăcirile lor? „Cei care susțin rătăcirea vor spune: „Așa vorbește Domnul”, cînd Domnul nu le-a vorbit. Ei mărturisesc despre minciună și nu despre adevăr”. (M.Sp. 43/1).

Și acum, pentru a răspunde la întrebarea: Ce însemnează Babilon? sora E. G. White — inspirată prin Duhul Sfînt — și în urma mărturiei primite, face, fără echivoc, următoarea precizare:

„Datoria noastră, a fiecăruia, este să umblăm în umilință cu Dumnezeu. Nu trebuie să căutăm o solie deosebită, nouă. Noi nu trebuie să gîndim că cei aleși ai lui Dumnezeu, care caută să umble în lumină alături de Babilonul, Babilonul a cultivat învățături de doctrină otrăvitoare, vinul rătăcirii. Acest vin al rătăcirii este alcătuit din învățăturile false de doctrină, învățături ce sînt contrare adevărului Sfintelor Scripturi — împlinindu-se astfel Scripturile” (M.Sp. 51/3).

Avînd în vedere precizarea făcută de serva Domnului în legătură cu Babilonul, să subliniem cu mai multă pregnanță o parte dintr-un paragraf pe care l-am redat mai sus:

„...Cînd se ridică cineva, fie dintre noi sau din afară de noi, care simte povara unei solii ce declară că poporul lui Dumnezeu este Babilon, și care pretinde că strigătul cel mare este o chemare de a ieși din el — din Biserica Domnului, puteți ști că el nu poartă solia adevărului. Nu-l primiți și nu-i ziceți bun venit”. (M.Sp. 41/1).

Sîntem aici slujitori ai lui Dumnezeu cu toții, pastori și slujbași principali ai Comunităților noastre. Referatul de față ne-a reamintit ce a fost în stare Satana împreună cu adepții săi să aducă în Biserica Domnului în toate veacurile și cît rău ar putea aduce ei și astăzi în Biserică prin ere-

ziile lor! Domnul Hristos în rugăciunea Sa de Mare Preot, a zis: „Mă rog ca toți să fie una”. În unire este puterea Bisericii Advente. Satana știe lucrul acesta și de aceea prin uneltele sale, el lucrează la neunire, la dezbinare, ca apoi să pună stăpînire pe cei dezmembrați de Biserică.

Dumnezeu, prin prorocul Său ne spune: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Cînd vei auzi un cuvînt, care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea”. (Ezech. 3, 17).

Astăzi Domnul ne-a înștiințat din partea Lui prin textele Scripturii și citatele Spiritului Profetic și de acum, ca păzitori, să ne facem datoria față de membrii pe care Domnul ni i-a încredințat spre păstorie. Să-i avertizăm cu privire la primejdia că oricînd pot apare lupi răpitori care n-au alt scop decît acela de a nimici turma Domnului și la venirea Sa, va pune întrebarea: „Unde ești tu și turma pe care ți-am încredințat-o?...” Dacă turma va fi întreagă, vom auzi cuvintele: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpînului tău!” (Mat. 25, 23). Iar de nu, El va spune: „Rob viclean și leneș” (Mat. 25, 26).

Spre a nu auzi aceste cuvinte de la Stăpînul Care ne-a încredințat turma, să propovăduim fraților noștri, în special, următoarele avertizări divine:

„Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-i ziceți: „Bun venit”! Căci cine-i zice „Bun venit” se face părtaș faptelor lui” (2 Ioan 10,11).

„Vă indemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburări împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Indepărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pînteului lor; și prin vorbiri dulci și amăgitoare ei înșeală inimile celor lesne crezători”. (Rom. 16, 17—18).

„În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi sînt proroci mincinoși care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpînul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Petru 2, 14).

„Nu-i primiți și nu le ziceți: „Bun venit!”

„Ferde de robul acela pe care Stăpînul său, la venirea Lui, îl va găsi făcînd așa”. (Matei 24, 46).

CRUCEA

mai presus de orice

„Cine nu-și ia crucea Lui, și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde, și cine își dă viața pentru Mine, o va câștiga”. Matei 10, 38, 39.

Din aceste cuvinte ale Mîntuitorului se desprind patru idei care au o importanță deosebită pentru noi, ca popor al lui Dumnezeu.

1. Domnul Hristos stabilește condiția supremă pentru ca cineva să devină ucenicul Său.

2. Aceasta este o problemă care hotărăște asupra vieții și a morții.

3. Ea depinde de alegerea fiecăruia în parte.

4. Ea înseamnă lepădare de sine și acceptarea crucii.

Să căutăm să analizăm cu ajutorul lui Dumnezeu fiecare idee în parte pentru a înțelege aceste minunate învățături pe care Domnul Isus Hristos ni le-a lăsat scrise în Cuvîntul Său.

1. Purtarea crucii este condiția supremă ca cineva să fie ucenicul Domnului Hristos. Domnul Hristos a ales crucea ca o condiție pe care cel credincios să o îndeplinească dacă vrea să fie ucenicul Său, pentru că înainte de a fi fost nevoie ca păcătosul să poarte crucea, El însuși a purtat-o, fiindcă nu se găsea un alt mijloc pentru mîntuirea celui păcătos, decît crucea. Pentru a înțelege acest mare adevăr să urmărim cu multă atenție ceea ce Spiritul Profetic ne relatează în sensul acesta.

„Căderea omului, umplu cerul de tristețe. Lumea pe care Dumnezeu o făcuse, fu minjită de blestemul păcatului... Părea că nu mai există nici o cale de scăpare pentru aceia care călcaseră Legea lui Dumnezeu. Pretutindeni în ceruri domnea tristețea din cauza stricăciunii aduse de păcat.

„Fiul lui Dumnezeu, ilustrul Suveran al cerului, fu umplut de compăsimire pentru omul căzut. Inima Sa fu mișcată de o milă nemărginită cînd suferințele lumii pierdute se ridicau înaintea Lui. Dar iubirea dumnezeiască pusese la cale un plan prin care păcătosul putea să fie salvat. Legea cea încălcată cerea, pretindea viața păcătosului. În întreg Universul nu era decît Unul care putea satisface în totul pretențiile ei în favoarea

omului. Deoarece Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfîntă ca și Dumnezeu însuși, numai Unul deopotrivă cu Dumnezeu însuși putea săvîrși ispășire pentru călcarea ei. Nimeni afară de Hristos, nu putea răscumpăra pe păcătos din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos voi să ia asupra-Și vina și ocara păcatului — păcat care era atît de respingător pentru Dumnezeu cel sfînt, încît trebuia să despartă pe Tatăl de Fiul. Hristos voia să Se coboare pînă în adîncurile degradării pentru a salva neamul omenesc pierdut“.

„El interveni la Tatăl în favoarea păcătosului, în timp ce oastea cerului aștepta rezultatul cu un interes atît de viu, încît cuvintele nu-l pot exprima. Mult timp dură acea convorbire tainică, „sfatul păcii,” pentru fiii cei căzuți ai neamului omenesc. Planul de Mîntuire fusese pus la cale înainte de crearea pămîntului, căci Hristos este Mielușul cel înjunghiat de la întemeierea lumii, totuși chiar și pe Dumnezeu Tatăl îl costă o luptă luarea hotărîrii de a da pe Fiul Său la moarte pentru neamul omenesc vinovat“.

În momentul cînd Domnul Hristos S-a hotărît ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru neamul omenesc vinovat de neascultare față de Dumnezeu, din momentul acela Domnul Isus Hristos a început să poarte crucea care este un simbol al suferinței și al morții. Desigur, mai sînt și alte cauze pentru care Domnul Hristos din purtarea crucii a făcut o condiție a uceniciei. Să urmărim mai departe ceea ce pînă inspirată ne relatează :

„Tot harul pe care ni-l dă Mîntuitorul, îl putem primi numai cînd urmăm pe Hristos cel răstignit. Domnul Isus a venit și a luat locul meu, iar eu trebuia să iau locul Lui și să rămîn acolo. Și anume în singurul loc unde sîntem amîndoi — la cruce. El e acolo pe temelul alegerii Sale libere; eu sînt acolo în urma blestemului păcatului. El a venit acolo să mă caute, iar eu numai în acel loc îl pot găsi. Cînd m-a găsit acolo crucea era locul blestemului. El a trecut prin această experiență, făcîndu-Se blestem pentru noi fiindcă este scris: „Blestemat este oricine este alîrnat pe lemn“. El însă l-a schimbat în-

tr-un loc al binecuvîntării; aceasta este experiența mea, fiindcă Hristos ne-a scos de sub blestem, făcîndu-se blestem pentru noi. Gal. 3, 13.

„La venirea Domnului Hristos în locul meu, El a rămas mai departe ceea ce a fost, adică Cel iubit de Tatăl Său, dar unindu-Se cu mine S-a făcut părtaș la blestemul meu și a murit de moartea mea. Cînd mă așez în locul Său — care de fapt este al meu — eu rămîn mai departe ceea ce eram prin firea mea, adică un blestemat, care merita să moară; dar unindu-mă cu El, mă fac părtaș la binecuvîntarea Sa și primesc viața Sa. La venirea Sa, ca să se facă una cu mine, n-a putut să ocolească crucea, fiindcă blestemul arăta totdeauna crucea ca fiind ținta și rodul lui, iar cînd eu caut să mă fac una cu El, nu pot să ocolească crucea căci în nici o altă parte, decît la cruce și numai acolo se poate găsi viața și scăparea. Tot așa de inevitabil după cum blestemul meu îi arată drumul spre cruce, ca fiind singurul loc unde El se putea uni pe deplin cu mine, la fel binecuvîntarea Sa îmi arată drumul spre cruce, ca fiind singurul loc unde eu mă pot uni pe deplin cu El“.

2. Purtarea crucii, o problemă care hotărăște asupra vieții și a morții. Așa după cum am amintit mai sus, crucea este simbolul suferinței și al morții. Cînd cineva ajunge la cruce, atunci totul s-a sfîrșit cu viața cea veche, iar viața pe care o duce după aceea, trebuie neapărat să fie o viață nouă care nu-i aparține. De aceea el poate spune ca Pavel : „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!“ (Gal. 2, 20). A face o realitate din această moarte cu Hristos, este singura cale către o viață biruitoare cu Hristos, viață care este tot atît de reală. Din cuvîntul lui Pavel reiese foarte lămurit că trăirea continuă a vieții cu Isus depinde de moartea zilnică împreună cu El.

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru omorirea Domnului Isus pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru“. 2 Cor. 4, 10.

Aici este principiul fundamental al marelui Plan de Mîntuire. Prin moarte vine viața. Isus a murit pentru ca să avem viață. Noi murim față de firea noastră păcătoasă, pentru ca El să ne poată împărlăși natura Sa divină. Viața spirituală va sălășlui numai atunci în noi, cînd va muri firea noastră pămîntească.

Mulți însă se întreabă : „Cum ar putea să se aplice acest lucru la persoana mea? Eu nu sînt chiar așa de stricat. N-am săvîrșit niciodată lucruri care erau afară din

cale de rele". Însă nu ceea ce facem, ci ceea ce sintem ne va exclude din Împărăția cerului. Pentru Dumnezeu e foarte ușor să îndepărteze păcatele noastre. El ni le poate ierta într-o clipă, dacă le mărturisim și le părăsim. Dar Dumnezeu nu poate să facă nimic cu firea noastră păcătoasă, decît dacă alogem să-I îngăduim acest lucru. Trebuie să existe din partea noastră o primire de bună voie a crucii, o lepădare a eului, o răsîngnire a cărnii.

O mare parte din credincioși nu înțeleg nevoia acestei morți, iar alții chiar dacă își dau seama de ea, se tem, sau nu vor să moară. După cum omul firese se cutremură la gîndul morții fizice, tot așa se și dă înapoi cînd este vorba să-și răstignească firea cu tot ce-i aparține. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu în privința aceasta spune clar: „În adevăr dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El printr-o înviere asemănătoare cu a Lui“ Rom. 6, 5. Cînd spunem că prin credință ne împărțăm de moartea lui Hristos, înțelegem că aceasta nu este o experiență mistică sau inchipuită. Ea este o moarte reală, moartea firii pămîntești din ființa noastră. Ea este insoțită de chinuri, suferințe și dureri, este lupta împotriva puterilor și pasiunilor unei firii nerenăscute. Ca o simplă teorie ea nu folosește la nimic, de aceea este de cea mai mare însemnătate ca moartea și înmormîntarea „omului vechi“ al păcatului să-și primească însemnătatea evenită. Apostolul Pavel sub inspirația Duhului Sfînt spune: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui tot așa și noi să trăim o viață nouă“.

„Înmormîntarea este sigiliul și certificatul morții. În mormîntarea lui Hristos în mormîntul săpat în stîncă stă ca o dovadă convingătoare despre realitatea morții Sale. Vrăjmași spuneau: „Iată sfîrșitul unei alte amăgiri, în timp ce prietenii Lui spuneau: „Am crezut că El va mîntui pe Israel“. Cuvintele „îngropat cu Hristos“, denotă deci completa noastră moarte cu El, după cum despre cel care trece din lumea aceasta se spune că este mort și îngropat. Tot așa și noi trebuie să ne socotim morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu. Romanii 6, 11. Păcatul este acela care ridică un zid de despărțire între păcătos și Dumnezeu. Domnul Hristos a venit pentru ca acest zid să fie dărîmat și legătura omului cu Dumnezeu să fie restabilită, așa cum a fost înainte de căderea lui în păcat. Dar această desăvîrșită legătură cu Dumnezeu, se poate realiza

numai pe calea morții față de păcat, deoarece Dumnezeu este un foc mistuitor și cel care se identifică cu păcatul va fi mistuit odată cu păcatul din el.

3. Purtarea crucii depinde de alegerea fiecăruia în parte. Chiar de la început Dumnezeu a dat această posibilitate celui păcătos, ca el să aleagă dacă vrea sau nu să asculte de El. În ce privește purtarea crucii, păcătosul are de asemenea libertatea să aleagă dacă vrea să o poarte sau nu. Despre Moise, citim că atunci „cînd s-a făcut mare n-avru să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai degrabă să sufere cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului“, iar Domnul Hristos spunea despre Sine: „Tatăl Mă iubește pentru că Îmi dau viața, ca iarăși să o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși, aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu“.

După cum Moise și Domnul Hristos au ales ei singuri, ca să poarte crucea, tot așa Domnul vrea ca noi singuri din convingere și din dragoste față de El să purtăm crucea. „Dumnezeu a dat oamenilor puterea de a alege. Datoria oamenilor este, să se folosească bine de puterea aceasta. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima sau să predăm lui Dumnezeu toate simțămîntele ei; dar stă în puterea noastră și depinde numai de noi, să alegem a servi Domnului. Noi putem să-I dăm Lui voînța noastră; atunci El va lucra în noi, și înfreaga noastră fire va fi adusă sub controlul și conducerea Spiritului lui Hristos“. Această predare trebuie făcută odată pentru todeauna și apoi repetată în fiecare zi, așa ca să ajungă o experiență con-

tinuă. Dacă această predare este păstrată zi de zi, calea se lărgeste și ajunge mai plăcută din pricina părtașiei cu Hristos.

4. Purtarea crucii, adevărata lepădare de sine. Viața unui adevărat copil al lui Dumnezeu se va caracteriza printr-o continuă lepădare de sine. Domnul Hristos spune: „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze“. Cu privire la aceste cuvinte ale Domnului Hristos găsim scrise următoarele gînduri: „Noi nu trebuie să ne facem singuri cruci, îmbrăcîndu-ne în sac, biciindu-ne trupul, sau renunțînd la hrana noastră sănătoasă și hrănitoare. Noi nu trebuie să ne închidem departe de lume, și să nu mai facem nici un bine semenilor noștri, considerînd că aceasta este crucea lui Hristos. Nici nu se cere de la noi să ne punem în primejdie sănătatea și viața fără să fie necesar, și nici să urcăm culmea viețuirii creștine murmurînd și considerînd ca păcat a fi bucuros, mulțumit, fericit și vesel. Toate acestea sint cruci, pe care oamenii și le fac singuri, dar nu reprezintă crucea lui Hristos.“

A duce crucea lui Hristos înseamnă a ne stăpîni patimile păcătoase, a practica politețea creștină, a vedea lipsurile celor nevoiași și nenorociți, și a ne tîgădui pe noi înșine, ca să putem ajuta altora, a deschide inimile și ușile noastre celor ce au nevoie de noi, deși pentru a face aceasta, trebuie să apelăm la mijloacele și la răbdarea noastră. Aceasta este crucea, care, dacă e luată și purtată cu bucurie pentru Hristos, se va dovedi ca o diademă de mărire în Împărăția lui Dumnezeu.

Mulți s-au unit cu păcatul în mindrie, desertație și alergarea după plăceri, mîgulindu-se pe ei înșiși că pot face aceasta și să fie totuși creștini. Dar tocmai astfel de satisfaceri îi despart de Dumnezeu și îi fac să fie copii ai păcatului. Hristos nu ne-a dat nici un astfel de exemplu. Numai aceia care se tîgăduiesc pe ei înșiși și duc viața de cumpătare, de umilință și de sfințire, sint adevărații urmași ai lui Isus.

Domnul să ne ajute să purtăm crucea în adevăratul ei sens și împreună cu apostolul Pavel să putem spune: „Departate de mine să mă laud eu altceva decît cu crucea lui Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume“. Gal. 6, 14.

Pastor
Costache Chiorescu
Președinte, Conferința Bacău

Planul lui Dumnezeu

Intr-un număr trecut al revistei (Curierul Adventist din noiembrie-decembrie 1978), am prezentat în linii mari Planul lui Dumnezeu, cunoscut mai bine sub numele de „Planul Mântuirii”. Acesta urmărește lichidarea păcatului, identificat ca fiind cauza tuturor formelor răului — moral, fizic sau cosmic. Deși el este pus în lucru pentru un timp anume, prin originile lui și prin consecințele lui absolute, planul acesta este „veșnic” încorporând deci eternitatea. Spațial, el se ocupă în principal de păcătos, dirijează împrejurările din jurul lui și apreciază toate lumile din univers, având deci raza maximă a însăși creațiunii lui Dumnezeu. În articolul de față voi încerca să prezint unele consecințe teoretice determinate de această concepție cum și unele concluzii practice care decurg din ele.

Sistemul adevărului. Realizarea unui plan de asemenea proporții în timp și spațiu presupune o fundamentare teoretică impecabilă. Este evident că o deviere infimă, prelungită la infinit, duce la separarea definitivă. În timp ce unii „sînt pe calea pierzării pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiți” (2 Tes. 2, 10), alții cultivă pasiunea adevărului: îl caută și renunță la orice comodități ca să-l aibă (vezi Matei 13, 46) și după ce l-au obținut el formează preocuparea lor principală și bucuria vieții lor.

Dar adevărul nu este ca o sacose de piață în care se pun diverse produse, asociate între ele numai prin intenția gospodinei. Adevărul nu este o sumă de propoziții corect gândite și frumos exprimate. Adevărul este un sistem de gândire și de simțire în care toate elementele componente își au locul lor precis stabilit. După cum este în jocurile pentru copii în care o figură sau o hartă este tăiată în bucățele inegale și se cere grijă ca fiecare parte decupată să fie pusă la locul ei pentru a reface imaginea, tot așa este și în cazul cunoașterii treptate și parțiale a adevărului. Dacă adevărul meu particular nu coincide sau nu se completează cu adevărul altor oameni ai lui Dumnezeu, dacă o nouă parte de adevăr nu se armonizează perfect cu celelalte deja cunoscute, înseamnă fie că avem de a face cu o eroare (dece nu și proprie?) fie că „părticica” de adevăr n-a fost pusă la locul ei.

Dar nu numai cunoștințele morale și spirituale sînt înglobate în acest sistem. În Domnul Hristos sînt ascunse (conținute) „toate comorile științei și ale înțelepciunii” (Colos. 2, 3). Orice etapă a vieții, orice problemă nouă sau veche, orice incident, toate pot fi plasate la locul lor în acest sistem: „pe de altă parte știu că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și

anume spre binele celor ce sînt chemați după planul Său”. Rom. 9, 28. **Rețineți cuvintele**” toate și împreună. Degeaba privim o roțiță de ceas sau niște piese de ceas, tot nu vom ști cît este ceasul. Toate piesele, montate la locul lor și puse în mișcare de energia declanșată a arcului vor duce la rezultatul dorit. Unele împliniri rămîn inexplicabile pentru noi pînă se vor adăuga și ultimile piese ale cunoștinței și experienței noastre. „Atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.” (1 Cor. 13, 12).

Pierderile și insuccesele. Dacă am accepta ideea că lumea noastră este cea mai bună cu putință și că tot ce se împlinșă în ea corespunde voinței lui Dumnezeu și deci planului Lui, am ajunge rapid în confuzie. Cei ce au gândit astfel au scăpat din vedere că răul este un intrus în lume și încă unul foarte activ. Nu putem, judecînd corect, să imputăm lui Dumnezeu dezordinea cauzată de despărțirea noastră voluntară de Dumnezeu. El nu este autorul suferinței și al morții.

Ceea ce conduce pe unii să judece astfel greșit, este faptul că uneori Biblia prezintă lucrările pe care Dumnezeu nu le împiedică și nu le oprește, ca fiind făcute de El. Dar aceasta este pe de o parte o problemă de limbaj, pe de altă parte o chestiune de interpretare.

Partea minunată este însă că planul lui Dumnezeu ține cont de existența elementelor negative ale vieții, că le înglobează în acțiunile Lui și le pune să lucreze în vederea aceluiaș final glorios. De exemplu: toate acțiunile lui Irod sau ale maj marilor Iudeilor avînd drept scop distrugerea lui Isus, au scos și mai mult în evidență zădărniciia luptei omului împotriva lui Dumnezeu; cu cît mormîntul lui Isus a fost mai bine asigurat și mai strașnic păzit cu atît învierea Lui a fost mai convingătoare pentru contemporani. Dacă un insucces sau chiar o suferință fac să se plece mindria omului și îl determină să-L caute pe Dumnezeu, ele devin indirect cauze de binecuvîntare. Cum anume procedează Dumnezeu ca să coordoneze acești factori de dezordine este „taina lui Dumnezeu”. Oricum însă, ingerii lui Dumnezeu au o parte activă în această acțiune făcută „în slujba celor ce vor moșteni mîntuirea” (Evrei 1, 14), și credincioșii

înțeleg treptat și umiți căile intervenției divine.

Reiese cumva de aici că răul este necesar Planul de Mîntuire? „Și de ce să nu facem răul, ca să vină binele din el?”. Pretînd unii, care ne vorbesc de rău, susținînd că așa învățăm noi. Hotărît, o asemenea interpretare este inadmisibilă. Autorii ei nu sînt de bună credință sau sînt inconștienți. „Oșinda acestor oameni este dreaptă” Rom. 3, 8. Este meritul lui Dumnezeu că transformă obstacolele în ajutoare în vederea reușitei.

O concluzie practică se impune și anume: Să nu ne plîngem de greutăți și de dificultăți. Ele pot fi transformate în mijloace ale harului care să ne stimuleze, să ne călească și să ne ajute la biruință. Cei care au trăit o copilărie grea (și în anii războiului și de după război situația aceasta a fost generală în țara noastră) și au reușit totuși să-și ajungă țintele sînt mai pregătiți pentru viața ca puștinii fii de bani gata. Aparent, moartea lui Isus era o pierdere de necompensat pentru ucenici: ea s-a dovedit însă pentru lume, ca și pentru ei, mijlocul cel mai puternic de a aduce pe păcătoși la Dumnezeu. Persecuția care a urmat zilei Cîincizecimii a silit pe apostoli să se risipească dincolo de granițele Palestinei: dar ei au dus cu ei flacăra convingerii și zelului lor. Cărbunii aprinși suflați cu putere din vatra lor de la Ierusalim au aprins nenumerate focuri în lumea întregă. Milioanele de creștini umili și sinceri martirizați de Roma păreau o pierdere imensă pentru cauza lui Dumnezeu: muureau cei buni și triumfau cei răi. Dar singele lor a fost o sămîntă care a produs și produce o recoltă incalculabilă pe tot pămîntul și pentru veacuri. În viața noastră poate nu înțelegem pe moment de ce îngăduie Dumnezeu o boală, o greutate sau un necaz, chiar o nedreptate. Mai tirziu, dacă rămînem increzători în făgăduințele lui Dumnezeu, toate piesele se orînduiesc minunat după planul cel veșnic al lui Dumnezeu.

Noțiuni esențiale. Este foarte cunoscut că în poporul lui Dumnezeu, în toate timpurile, deși au existat și oameni instruiți, majoritatea a fost formată din oameni simpli. Aceasta n-a însemnat niciodată oameni reduși sau neștiutori ci oameni care nu se bucurau de prețuirea lumii. „De pildă fraților,

uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sînt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de „neam ales” (1 Cor. 1, 26). Poate nici n-ar fi fost astăzi o cinste pentru creștinism, ca în zilele întemeierii lui, el să fi fost promovată în special de stilpii sistemului sclavagist sau de reprezentanții filozofiei grecești pe atunci la modă — filozofie privită astăzi ca naivă. Dar cei de atunci nu puteau să vadă lucrurile în perspectiva aceasta. Ei înaintau prin credință. A trebuit să treacă timp ca să se vadă de ce era mai bine așa.

În paranteză fie amintit, este credința împotriva culturii? Nicidecum! Acel creștinism care încurajează ignoranța și preferă incultura este un fals jalinic, este o caricatură mai mult sau mai puțin talentată a planului lui Dumnezeu.

Provin dintr-o familie simplă. Recunosc în copiii lui Dumnezeu cei simpli, dar curați cu inima pe frații mei, ca și în cei instruiți, dar credincioși. Ce apreciez la unii dintre acești frați simpli este că deși nu au multe cunoștințe, cele câteva pe care le au, sînt esențiale pentru viața lor, pentru conduita lor și mai ales pentru viața lor veșnică. Această cunoștință este ca știința de a înnota pentru marinarul căzut în mare.

Planul lui Dumnezeu operează în principal cu noțiuni esențiale. De exemplu cele două deja amintite: păcat și adevăr.

Deși în lume sînt multe feluri de păcate și zilnic apar altele noi, „Mielul lui Dumnezeu... ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). „Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihăniți în fața lui Dumnezeu în El”, 2 Cor. 5, 21. În aceste texte e vorba de păcatul — esență, de păcatul — rădăcină, din care ies apoi toate păcatele lumii. Ce este acest păcat? Este încumetarea de a opune voinței lui Dumnezeu voința proprie: este îndrăzneala de a echivala creatura cu Creatorul; este inclinarea nejustificată a inimii spre „altceva” decît binele. Este acea „rădăcină de amarăciune” menționată în Evrei 12, 15, care poate da lăstar de tulburare și contagiune morală. Această rădăcină există în fiecare om, ca urmare a moștenirii noastre păcătoase, există chiar și după venirea „la credință”, dar supunerea zilnică a eului influenței harului lui Dumnezeu o împiedică să producă lăstari. Această rădăcină va fi smulsă și aruncată în focul cel veșnic al distrugerii definitive (Matei 13, 40).

La fel stau lucrurile cu adevărul. Există multe adevăruri parțiale sau secundare. Cînd Domnul Isus Hristos se identifică pe Sine cu adevărul (Ioan 14, 16), El nu le are în vedere pe acestea, ci adevărul radical din care decurg toate celelalte adevăruri. Dacă observăm că adevărul se opune minciunii, că el înseamnă ceea ce nu conține

realitatea, înțelegem mai bine despre ce este vorba. Dumnezeu cel veșnic situat în afara spațiului și timpului, rămîne astfel termen de referință al realităților secundare, fracționate. Iar Cel ce L-a dezvoltat între oameni, îmbrăcîndu-se în haina omenească, putea spune pe drept cuvînt: „Eu sînt calea, adevărul și viața”. Ordinea celor trei nu este întâmplătoare. Calea — mijlocul de a ajunge la adevăr este folosită de cei interesați. Viața — rezultatul categoric al găsirii adevărului și acordării cu el, stă ca o perspectivă luminoasă înaintea celor ce au găsit adevărul. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu Adevărat (al adevărului) și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3).

Cel puțin două concluzii practice se impun și aici. Cei ce iubesc adevărul vor aprecia favorabil de a avea în viața pămîntescă a lui Isus Hristos un model veritabil, adevărat. Ei vor minca ce a mincat El, vor bea ce a băut El, vor lucra asemenea Lui, se vor odihni în Ziua Sabatului ca și El, vor vorbi ca El, se vor ruga ca El. Pe scurt, vor trăi ca El. Fiindcă „ajunge ucenicului să fie ca Învățătorul lui, și robului să fie ca Domnul lui”. Matei 10, 25. Această referire continuă la viața model va „liniști inimile înaintea Lui”; „Prin aceasta vom cunoaște că sîntem din adevăr” (1 Ioan 3, 19).

O altă concluzie este că succesul celor răi, triumful subiectivismului și al arbitrarului nu ne va tulbura. Ispita este veche și destul de grea. Cu ani în urmă, ai cîntărit direcția greșită pe care au pornit-o unii; le-ai văzut metodele folosite și în sufletul tău te-ai hotărît să rămii credincios adevărului și să n-ai nici un amestec cu ei. Azi cînd vezi că au obținut ce au vrut „nu te mînia pe cei răi și nu te uita cu jînd la cei ce fac răul”. „Nu știi tu că de mult de tot, de cînd a fost așezat omul pe pămînt, biruința celor răi a fost scurtă și bucuria nelegiuitului numai de o clipă?” (Iov. 20, 4, 5). Rămii lipit de adevăr, căci triumful lui va fi real și veșnic. Planul lui Dumnezeu va reuși și împreună cu El toți cei care s-au încrăzut în El.

Fatalism? Dacă Dumnezeu are un plan de ansamblu care trebuie să reușească, înseamnă aceasta că planurile noastre personale și mărunte sînt alinate obligatoriu la planul lui Dumnezeu? Desigur că nu, dar răspunsul nu este atît de simplu cum pare.

Mai întii, hotărît există o soartă a omului care nu depinde de alegerea lui. De exemplu: nimeni nu-și alege frumusețea sau urîțenia lui fizică; nimeni nu-și alege părinții, țara în care să se nască, sau secolul în care să trăiască. Pornind cu un handicap în viață, omul poate totuși conta pe ajutorul lui Dumnezeu (harul lui Dumnezeu), ca să amelioreze condiția vie-

ții lui. De exemplu: lipsa frumuseții fizice poate fi compensată cu mult prin dezvoltarea unor calități morale atrăgătoare și prin cultivarea deosebită a unor capacități intelectuale. Problema pare extrem de importantă. Nici sfîrșitul vieții omului nu depinde totdeauna de grija lui de a-și păstra sănătatea. El poate cădea victima unui accident sau ucis de răufăcători.

Într-o privință „Soarta omului pe pămînt este ca a unui oștaş” (Iov 7, 1), și depinde mai puțin de el și mai mult de alții și de împrejurări.

Dar ceea ce trebuie să fie absolut clar este faptul că în privința mințirii, a iertării păcatelor, a primirii ajutorului în lupta cu păcatul și a acordării vieții veșnice omul va merge categoric pe direcția pe care și-o alege singur. Aceasta nu înseamnă că își rezolvă singur problema mințirii lui, ci că în cooperarea necesară dintre Dumnezeu și om, Dumnezeu acordă fiecărui o șansă, îi respectă (El, Creatorul) alegerea fie bună, fie rea și garantează în Isus Hristos „că va da viață veșnică celor ce, prin stăruința în bine caută slava, cinstea și nemurirea”. (Rom. 2, 7).

De asemenea faptul că se asigură un deuseu răului, un spațiu, de desfășurare și o perioadă de experimentare constituie o garanție de obiectivitate din partea lui Dumnezeu. Chiar și noi oamenii avem în vedere ce să facem cu murdăriile și cu gunoarele (În marile orașe ale lumii problema este foarte serioasă). Gheena de care vorbește Biblia era locul unde se ardeau gunoarele și unde mișunau viermii — „unde viermele nu moare și focul nu se stingă” (Marcu 9, 44), este simbolul distrugerii totale. Această prevedere din planul lui Dumnezeu arată că există posibilitatea ca individul să facă planuri greșite sau direct rele, oricum inutile: acestea au și ele un final al lor în planul lui Dumnezeu.

În fine cîteva cuvinte despre centrul planului lui Dumnezeu. Cred că avem de a face cu un centru multiplu. Simplificat dacă avem în vedere obiectivul acestui plan — de a salva, de a asigura fericirea — în centrul acesta de interes rămîne omul. Fiind vorba de un plan urias pus în mișcare în scopul acesta, plan care a costat enorm și care angajează cerul și pămîntul, apare justificată uimirea psalmistului „Ce este omul ca să te gindești la el și fiul omului ca să-l bagi (ați) în seamă?” Ps. 8, 4.

Dacă însă ne interesează factorii executivi ai acestui plan, persoana Domnului Isus Hristos rămîne centrală. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt, cît și ce este în ceruri făcînd pace prin singele crucii Lui”. (Colos. 1, 19, 20). Rămîne deci ca și omul să facă din persoana și lucrarea lui Isus Hristos centrul atenției și al speranțelor sale.

epistola

Continuăm cu prezentarea de materiale în legătură cu serviciile și jertfele de la Sanctuarul vechiului așezământ, pentru o mai bună înțelegere a celor redată în capitoul 9 din Epistola către Evrei. După ce ne-am ocupat de serviciile zilnice de la Sanctuar, ne vom îndrepta atenția spre „arderile de tot”, spre „jertfele de mâncare” și „jertfele de mulțumire sau de pace”.

Spre deosebire de „jertfa necurmată”, „arderea de tot” era o jertfă adusă în mod voluntar, fiind și ea o jertfă „de un miros plăcut Domnului” (Lev. 1,9 u.p.) ceea ce nu se poate spune în totul, despre jertfa adusă pentru păcat. Arderea de tot, era totdeauna adusă în întregime pe altar. Jertfa pentru păcat nu era niciodată adusă pe altar, în afară de „toată grăsimea, cei doi rărunchi și grăsimea de pe ei, de pe coapse, și praporul ficatului”... care trebuiau arse pe altar. (Lev. 4,8—10). În arderile de tot, cel ce aducea jertfe, putea să aleagă el animalul sau pasărea pe care s-o folosească ca jertfă. În jertfele pentru ispășirea păcatului, Dumnezeu a arătat ce anume animal doare să fie sacrificat, iar păcătosul nu avea altceva de ales. Mai erau

și alte deosebiri, în special în folosirea singelui, de care ne vom ocupa mai târziu.

Arderile de tot erau cele mai universale și mai caracteristice, dintre toate jertfele. Ele aveau în ele însele calitățile și elementele esențiale ale celorlalte jertfe. Deși ele erau aduse de bună voie, erau deci jertfe de închinare și consacrare, și ca atare nu erau asociate în mod direct cu păcatul, și totuși, prin ele avea loc ispășirea. (Lev. 1,4). Bătrînul patriarh Iov aducea câte o ardere de tot pentru copiii săi, pentru că, spunea el: „Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor”. (Iov 1,5). Ele erau prezentate ca fiind „arderea de tot necurmată, care a fost adusă la muntele Sinai; o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului”. (Num. 28,6).

Pentru o ardere de tot, cel ce o aducea putea să aducă orice animal curat, care era în mod obișnuit folosit pentru jertfe. Se cerea totuși, ca animalul să fie de parte bărbătească și fără cusur. Persoana în cauză trebuia să aducă darul ca ardere de tot „la ușa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să fie plăcut Domnului”. Leviticul 1,3.

Sau cum redau alte traduceri acest text, să fie adusă de bună voie, în mod voluntar. După ce persoana care aducea jertfa alegea animalul care urma să fie adus jertfă, animalul de jertfă trebuia adus în curtea templului pentru a fi cercetat spre acceptare sau nu. Preotul îl examina să vadă dacă îndeplinește cerințele impuse de legea care reglementa aceste jertfe. După ce a fost examinat și acceptat, aducătorul trebuia să-și pună mina pe capul animalului. Apoi el trebuia să junghie animalul să-l jupoaie și să-l taie în bucăți. (Lev. 1,4—6). După sacrificarea animalului, preotul lua sîngele și stropea cu el de jur împrejurul altarului. (Lev. 1, 5, 11). După ce animalul era tăiat în bucăți, măruntaiele și picioarele erau spălate cu apă, pentru ca orice necurăție să fie îndepărtată. După toate aceste lucrări, preotul lua animalul astfel tăiat în bucăți, și le așeza în ordine pe altarul arderii de tot, ca să fie consumate de foc. (Lev. 1, 9). Jertfa astfel pusă pe altar, cuprindea toate părțile animalului — capul, picioarele, grăsimea, corpul întreg, fără însă a cuprinde pielea animalului. Ea era dată preotului care oficia. (Lev. 1, 8; 7, 8).

În cazul cînd se aduceau turturele sau porumbei, preotul trebuia să jertfească păsările despicîndu-le capul cu unghia, iar sîngele era lăsat să se scurgă pe un perete al altarului. După ce se săvîrșea aceasta, trupul păsării era așezat pe altar și era ars asemenea unei obișnuite arderi de tot, după ce mai înainte gușa și penele îi erau îndepărtate. (Lev. 1, 15—17).

Arderile de tot erau folosite în multe ocazii, cum ar fi pentru curățirea leprei, (Lev. 14, 19—20), după curățirea ceremonială (a femeilor după naștere) (Lev. 12, 6—8), de asemenea pentru necurățiile ceremoniale. (Lev. 15, 15—30). În aceste cazuri se aducea atît o jertfă pentru păcat cit și o ardere de tot. Prima jertfă făcea ispășirea pentru păcat, iar a doua arăta atitudinea aducătorului față de Dumnezeu, într-o atitudine de totală consacrare. Aducătorul se așeza astfel, în mod simbolic, pe altar, viața lui fiind consacrată în totul lui Dumnezeu.

către evrei

Arderea de tot a fost jertfa principală cu ocazia consacării lui Aron și a fiilor săi. (Exod 29, 15—25; Lev. 8, 18), ca și cu ocazia intrării lor în slujbă. (Lev. 9, 12—14). Era folosită de asemenea în legătură cu votul nazireului. (Num. 6, 14). În toate aceste cazuri, ea era dovada unei depline consacării a persoanei respective, lui Dumnezeu.

JERTFELE DE MÎNCARE ȘI MULȚUMIRE (PACE). Numele dat jertfei de mâncare în unele traduceri ale Bibliei este „jertfa de carne”. Cu toate acestea nu se folosea nici o bucată de carne din aceste jertfe, dar intrucât ele constau în principal din daruri vegetale, este mai bine și mai corect s-o numim „jertfă de mâncare”. Ele erau alcătuite din produse cum ar fi făină, grâu, ulei, vin, sare și tămâie. Când erau oferite ca daruri sau jertfe de mâncare, lui Dumnezeu, numai o mică parte din ele era așezată pe altar, restul aparținând preotului. „Ce va rămâne din darul acesta de mâncare, să fie al lui Aaron și al fiilor lui. Acesta este un lucru prea sfânt între jertfele de mâncare, mistuite de foc înaintea Domnului”. (Lev. 2, 3). Cum arderile de tot simbolizau consacarea și dedicarea celui ce le aducea, tot astfel jertfele de mâncare erau ca o recunoaștere a supunerii și dependenței. Arderea de tot se afla în dreptul unei totale consacării a vieții aducătorului, pe cînd jertfa de mâncare era o recunoaștere a suveranității și slujirii, a dependenței de cineva, care era superior. Ele erau un act de supunere față de Dumnezeu și un angajament de loialitate.

Jertfele de mâncare erau, în general, folosite în legătură cu jertfele de mulțumire sau de pace. Când jertfa de mâncare consta din floarea făinii, ce era amestecată cu ulei, la care se adăuga tămâie, (Lev. 2, 1), un pumn din această făină amestecată cu ulei și tămâie era arsă, ca aducere aminte, pe altarul arderii de tot. Ea era „un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului”. (Lev. 2, 2). Ceea ce rămânea, după ce un pumn din cele aduse era luat și așezat pe altar, aparținea lui Aron și fiilor săi. Acesta era un lucru „prea sfânt între jertfele de mâncare, mistuite de foc înaintea Domnului”. (Lev. 2, 3).

Cînd jertfa consta din turte nedospite sau din plăcinte nedospite, acestea trebuiau să fie făcute

din floarea făinii amestecată cu ulei, tăiată în bucăți peste care se turna ulei. (Lev. 2, 4—6). Adesea compoziția era coaptă într-o tigaie (vers. 7). Cînd era prezentată în acest fel, preotul lua o parte din ea și o ardea pe altar ca aducere aminte (Lev. 2, 8—9); ceea ce rămânea din această plăcintă aparținea preotului și era considerată „prea sfîntă”. (Lev. 2, 10).

Se pare că este evident faptul că darul de mâncare adus din făină și plăcinta nedospită peste care se puneau untdelemn, era menit să învețe pe Israel că Dumnezeu este susținătorul întregii vieți, că ei erau dependenți de El pentru hrana cea zilnică, și că mai înainte de a ne înfrupta din bunătățile și binecuvîntările vieții, trebuie să recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind dătorul a toate. Această recunoaștere a lui Dumnezeu ca fiind dătorul binecuvîntărilor trecătoare, avea în mod natural să conducă mințile lor la izvorul tuturor binecuvîntărilor spirituale. Noul Testament identifică acest izvor ca fiind „piinea lui Dumnezeu... care se pogoară din cer, și dă lumii viața”. (Ioan 6, 33).

Jertfele pentru mulțumire sau pentru pace, erau aduse ca un fel de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru mila și îndurarea Sa și în toate ocaziile de acest fel era bucurie și fericire. Acestea nu erau ocazii pentru împăcare, ci mai degrabă o sărbătorire a unei păci, sau împăcări deja făcută. Două persoane avuseseră probabil vreun conflict. Dar s-au împăcat apoi și în bucuria lor aduceau lui Dumnezeu un dar, o jertfă de mulțumire, de pace. Sau atunci cînd cineva era salvat dintr-o mare primejdie, cel în cauză își manifesta astfel mulțumirea lui; sau folosea ocazia pentru a încheia un legămint cu Dumnezeu și făcea un vot, o juruință. Toate aceste ocazii, cereau aducerea unei jertfe de mulțumire, de pace.

În alegerea unei jertfe de mulțumire, sau de pace, cel ce oferea această jertfă nu era limitat în alegerea sa. El putea alege fie un bou, o oaie, un miel, sau o capră; cu alte cuvinte „să fie din cireadă”. (Lev. 3, 1) și putea să fie adus „fie parte bărbătească fie parte femeiască”. Și ca în toate jertfele și aici „vita pentru jertfă să fie fără cusur, ca să fie primită”. (Lev. 22, 21). Totuși, atunci cînd se aducea un dar de bună voie, se putea jertfi

„un bou sau un miel cu un mădu-lar prea lung sau prea scurt” (Lev. 22, 23), deci animalul putea să aibă un cusur oarecare. Ca și în cazul arderii de tot, aducătorul jertfei trebuia să-și pună mina pe capul animalului și apoi să-l junghie, la ușa cortului Întîlnirii. Singele trebuia stropit „pe altar de jur împrejur”. (Lev. 3, 2). După ce făcea acest lucru, și se ardea grăsimea. „Aceasta este mîncarea unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului”. (Lev. 3, 11). „Toată grăsimea este a Domnului. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri, în toate locurile unde veți locui; cu nici un chip să nu mîncăți nici grăsimi, nici sînge”. (Lev. 3, 16—17).

Arderile de tot erau jertfe de consacrare din partea celor ce le aduceau. Jertfele de mâncare, subliniau dependența aducătorului de Dumnezeu, pentru îndestularea nevoilor lui temporale și acceptarea responsabilității sale de a sluji lui Dumnezeu. Darurile de bună voie sau de pace erau o jertfă de laudă, de mulțumire pentru manifestarea milei lui Dumnezeu, pentru binecuvîntările primite; un dar de mulțumire adus din toată inima. Aducînd această jertfă, nu aștepta

nici o favoare, nu cerea nimic; el aducea laudă lui Dumnezeu pentru cele ce Dumnezeu a făcut pentru el, mărind numele Său pentru bunătața și mila Sa manifestate față de fiii oamenilor.

Arderile de tot, erau consumate complet pe altar; jertfele pentru păcat erau fie arse afară din tabără, fie mîncate de către preot dar jertfa de mulțumire sau de pace nu era împărțită numai între Dumnezeu și preot, ci o parte — cea mai mare parte — era dată celui care o aducea și familiei lui. Partea Domnului era arsă pe altar. (Lev. 3, 14—17). Preotul primea spata dreaptă, ca „dar luat prin ridicare” și pieptul „care va fi legănat într-o parte și într-alta”. (Lev. 7, 33—34). Restul jertfei aparținea aducătorului, care putea invita orice persoană — care din punct de vedere ceremonial, era curată, ca să mîncească împreună. Ea trebuia mîncată în ziua în care jertfa a fost adusă, sau în cel mai greu caz, a doua zi, dar nu mai tîrziu. (Lev. 7, 16—21).

D. Popa

Domnul Hristos ne spune că „acela care este credincios în lucrurile mici, este credincios și în cele mai mari”. Unele persoane consideră, că nu este nevoie să fii corect în lucrurile de mică importanță, dar aceasta este o mare greșeală.

A fost și este interesul vrămașului sufletelor noastre de a ne face să avem o înțelegere greșită cu privire la ceea ce pretinde Dumnezeu de la noi. Căderea strămoșilor noștri s-a datorat tocmai faptului, că ei s-au lăsat ispitiți și au minimalizat cerința Creatorului — considerând că El nu ține seama de lucrurile mici, că Dumnezeu e atât de mare și nu se va ocupa de ispita unei poftă. Această interpretare greșită, pe care Satana a inspirat-o în Eden, o introduce mereu și în zilele noastre, făcând prin ea multe victime.

„Importanța lucrurilor mici este subestimată. Este adevărat că ele pot trece neobservate, dar mare este influența lor, fie pentru bine, fie pentru rău. Ele constituie baza vieții noastre, pe care trebuie să ne-o disciplinăm, și concurează la formarea noastră, prin sfințirea tuturor talentelor, pe care ni le-a încredințat Dumnezeu. Lucrurile mici, îndeplinite în mod conștiincios — pe linia îndatoririlor, îngăduie credinciosului să reflecte mereu și tot mai bine chipul lui Hristos”.

Să învățăm a considera lucrurile așa cum o face Dumnezeu. El a creat Universul începând de la lucrurile cele mai mici — atomul care este cărămida de bază a creațiunii. Deși este cea mai mică unitate a materiei, totuși fără ea, n-ar putea exista Universul. Legile fixate de Dumnezeu dirijează cu aceeași putere atât mersul planetelor, cât și al întregului Univers, după cum dirijează și funcțiunea atomului.

Domnul Hristos prin cele spuse în Luca 16, 10, ne prezintă caracterul Tatălui și vrea ca în felul acesta să gândim, să ne rugăm, să lucrăm și noi. Prin inversarea lucrurilor ne vom afla în afara caracterului Său, și astfel vom fi expuși ispitelor celui rău.

Prin educația pe care o primim din Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne formăm acel caracter asemănător cu al Domnului Hristos cum și felul Său de a lucra în aprecierea lucrurilor, atât în cele spirituale, cât și în munca noastră de toate zilele. Păcatul a dat o altă valoare lucrurilor și primejdia este ca ori de câte ori ascultăm de el, să fim în contradicție cu Dumnezeu.

Un eugețator, în ce privește prețuirea lucrurilor spunea: „Să apre-

ciem fiecare lucru, îndepărtînd ce se spune despre el, și să cercetăm ce este — nu cum e numit”. Tot el în privința aprecierii oamenilor spune: „nimeni dintre acei, pe care bogăția și onorurile îi așează pe o treaptă mai înaltă, nu e mare. Atunci de ce pare mare? Pentru că îl măsoară împreună cu piedestalul său. Piticul nu e mare, chiar de ar sta pe un munte. Colosul își va păstra mărimea, chiar dacă ar sta într-o fințină. Aceasta-i eroarea de care suferim, aceasta ne înșală, să nu apreciem pe nimeni după ceea ce este, ci îi adăugăm și cele ce îl împodobesc. Cînd vei voi să apreciezi pe cineva la justa lui valoare și să știi ce fel de om este, privește-l gol; să lepede averea, să lepede onorurile și celelalte înșelări ale soartei; privește-i sufletul ce fel e și cit e de mare; dacă-i mare prin altceva, sau prin el însuși”.

Să fim credincioși în lucrurile mici

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.”
Luca 16, 10

Viața și lucrarea Domnului Hristos era o mustrare continuă la adresa fariseilor prin faptul că El prețuia lucrurile și pe oameni altfel de cum procedau ei. Felul Său de lucrare ne este cunoscut atunci cînd dădea învățătură și spunea: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Cerurilor este a acelor a ei”. (Matei 19, 14). El nu i-a disprețuit. Sau, cînd a folosit ocazia de a sta de vorbă cu femeia samariteancă, care reprezenta un spic din marelă seceriș, El și-a luat timp, pentru această discuție. Prin pilda cu oaia și drahma pierdută, putem din nou să cunoaștem cît de mult prețuiește cerul pe un singur om păcătos, încît a lăsat tronul slavei Sale și a venit jos pe pămînt, aducînd

Sacrificiul Suprem pentru salvarea lui. Serva Domnului lămurește lucrul acesta și mai mult cînd scrie: „Chiar dacă numai un singur păcătos s-ar fi mintuit și pentru acesta El ar fi murit”. Mai cunoaștem că Domnul Hristos n-a trecut cu vederea nici chiar un pahar de apă, care dat cu credințioșie în numele Său — va fi răsplătit. Iar darul văduvei cu cei doi bănuți, a fost considerat ca cel mai mare dar, pentru că ea a dat tot ce a avut. El a știut ca din lucruri mici, să facă lucruri mari atunci cînd din cinci piini și doi peștișori a hrănit cinci mii de suflete, și s-au strîns douăsprezece coșuri de fărimături. (Matei 14, 17-21).

În toate aceste lucruri mici, Domnul a lucrat cu aceeași credințioșie ca și atunci cînd El a creat Universul... La aceeași concluzie ajunge și înțeleptul Solomon, după cum este scris în Ecclésiastul 3, 11, 14. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui... și ceea ce face El, nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut...”

El a văzut dezvoltarea lucrării și a Bisericii Sale pe pămînt întocmai cum a arătat-o în pilda cu „Sămînța de muștar”: „grăuntele acesta în adevăr este cea mai mică dintre toate semințele, dar după ce a crescut, este mai mare decît zarzavaturile și se face un copac...” (Matei 13, 32).

Dumnezeu dorește ca și noi, să ne însușim aceste principii ale Sale în felul de a privi lucrurile și a lucra, așa cum ne îndeamnă și prin serva Sa. „Serviciul lui Dumnezeu este legat strîns de datoriile cele mai obișnuite ale vieții. Să ne îndeplinim sarcina pe care El ne-a încredințat-o, în locul unde El ne așează, și nu în acela pe care noi îl alegem. Aceasta va fi poate, în cămin, pentru un timp oarecare, dacă nu chiar pentru todeauna. Noi trebuie atunci să ne pregătim pentru a îndeplini acest lucru cît mai desăvîrșit posibil. Domnul ne încearcă pentru a vedea ce fel de material, adică ce dispozițiuni introducem noi în formarea caracterului nostru. Dacă sîntem distrați, indiferenți, neglijenți, în micile datorii ale vieții zilnice, noi nu vom fi apți pentru a lua asupra-ne răspunderile cele mari... Cel care este necredincios în lucrurile mici, va manifesta fără îndoială aceeași slăbiciune — în caracter, dacă i se vor încredința lucruri mai mari... Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie făcută niciodată cu ușurătate. Bine întrebuințate, talentele se înmulțesc... El dădu... fiecăruia după puterea lui. Dacă darurile cerului, capitalul Domnului nu sînt nici apreciate, nici cultivate, dacă ele rămîn îngropate în nepăsare sau egoism, se micșorează și dispar în loc de a fi o binecuvîntare pentru omenire. Dacă noi nu căutăm pe Domnul, dacă nu-L slăvim, ca fiind izvo-

rul acestor daruri prețioase, El este dezonorat și ni le va retrage. Pentru a crește în cunoștința Domnului nostru Isus Hristos, trebuie să facem uz de puterile noastre fizice și intelectuale".

Aceia care își lasă talentele lor necultivate și nu le întrebuințează, nici nu le îmbunătățesc, nu trebuie să creadă că ei nu sînt răspunzători în fața lui Dumnezeu. Ei vor avea de răspuns pentru binele pe care ar fi putut să-l facă, primind jugul lui Hristos, purtînd povara Sa și imitînd în fiecare zi blîndețea și umilința Sa. Despăgubirile acestor talente îngropate, continuă să crească și în felul acesta, răspunderea noastră, în loc de a se micșora, se mărește.

Unii nu întrebuințează în mod conștiincios timpul pentru care sînt plătiți risipindu-l, neglijînd de a-i da cea mai bună întrebuințare, ei jefuiesc pe Dumnezeu. Timpul, talentul, obișnuințele, trebuie să fie întrebuințate în modul cel mai bun posibil și pentru cel mai bun serviciu. Fiecare să se arate tot atît de credincios, ca și cum ar vedea privirea Celui Vesnic, așintită asupra lui. Religia trebuie să fie pusă în practică, în ocupațiile cele mai umile ale vieții de toate zilele.

„Cei care au fost favorizați cu daruri superioare, să nu disprețuiească pe aceia care sînt mai puțin dotați decît ei. Chiar și cel mai mic talent vine tot de la Dumnezeu. Cei care posedă numai unul sau doi, dar dacă îl cultivă cu hărnicie și îl pune în serviciul lui Hristos, îl vor vedea dublindu-se... Astfel, cei mai umili dintre noi pot face să crească puterea și utilitatea lor. Nu invidiați talentele altora. Aptitudinile voastre nu vor crește prin aceasta. întrebuințați talentele voastre cu umilință, blîndețe și încredere, și veți putea aștepta ziua răsplătirii fără motive de rușine sau regret. Nu aspirați la acțiuni de răsunset, înainte de a fi îndeplinit cu credincioșie datoriile voastre zilnice. îndepliniți obligațiunile voastre cele mai obișnuite, întrebuințați cel mai bun talent cu sentimentul solemn al responsabilității, după măsura darului lui Hristos".

Credincioșia este în strînsă legătură cu ascultarea. Ea se poate realiza așa cum o prelinde Dumnezeu numai dacă este însoțită de o ascultare neșovăitoare. Un cugetător spune: „A fi credincios înseamnă a spune totdeauna „Da” la ceea ce cere Dumnezeu și „Nu” la ceea ce cere Satana".

Abraam și-a dovedit credincioșia prin deplină ascultare și Dumnezeu l-a numit prietenul Său. Iosif a umblat cu credincioșie și a spus totdeauna „da” la ceea ce a cerut Dumnezeu, și un categorie „nu” la toate ispitele lui Satana. El este un exemplu de biruință și a urcat cea mai înaltă treaptă de răspundere pe tronul Egiptului, Moise a

reușit să realizeze capodopera fidelă a Sanctuarului, respectînd întru totul instrucțiunile primite de la Dumnezeu, și astfel prezența sfințitoare a Domnului s-a manifestat în Cortul Întîlnirii. Despre Iosua se spune că „n-a lăsat nimic neîmplinit din poruncile Domnului". (Iosua 11, 15). El a ascultat de orice poruncă a lui Dumnezeu — fie că viitorul era înțeles sau nu. Din atitudinea lui învățăm să fim credincioși nu numai în lucrurile care sînt plăcute și le înțelegem pe deplin, ci să dovedim credincioșia și ascultarea față de tot ce reprezintă voia lui Dumnezeu, indiferent că e vorba de un lucru mare sau mic.

Acan a dat greș prin faptul că a nesocotit porunca Domnului adormindu-și conștiința cu gîndul că și alții poate au făcut ce a făcut el, însușindu-și ce nu era al lui. El a considerat că ceea ce a reținut e un lucru neînsemnat față de marea bogăție de lucruri capturate de la Ierhon, dar fapta lui a fost calificată ca necredincioșie.

S-ar putea să existe persoane și în mijlocul nostru care minimalizează porunca Domnului și rețin partea lui Dumnezeu, mulțumindu-și conștiința că și alții ar proceda la fel. Aceasta este o înțelegere greșită, și este considerată o necredincioșie.

„Necredincioșia sau neglijența în ceea ce se pare a fi cele mai mici datorii, poate deschide ușa spre cele mai mari nenorociri ale ei. Lucrurile mici verifică caracterul. Faptele nepretențioase ale lepădării de sine zilnice, făcute cu o inimă veselă și voioasă, acelea sînt pe care le privește cu bucurie Dumnezeu". (P.P. 158).

Uza, se pare la prima vedere că a dat dovadă de un zel mare față de chivotul Domnului. Însă Domnul nu l-a apreciat, ci din contră — gestul său a fost pedepsit cu moartea. Din cauză că „avea păcate nemărturisite" așa cum arată pana inspirată, el a pierdut din vedere sfințenia Legii lui Dumnezeu și n-a ținut seama că nu avea voie să se atingă de Chivot, simbolul prezenței lui Dumnezeu, ci numai preoții descendenți din familia lui Aron, puteau face lucrul acesta. „David s-a intristat la moartea lui Uza, dar intristarea lui s-a datorat faptului că inima lui nu era întru totul curată. Dacă el ar fi fost pe deplin împăcat cu Dumnezeu, nu ar fi avut motiv de teamă la ceea ce face Dumnezeu". El ar fi trebuit să se cerceteze și să respecte întru totul porunca lui Dumnezeu care prevedea ca Chivotul să fie purtat de Leviți, așa cum a procedat după trei luni cînd Chivotul nu a mai fost dus în car, și în loc de intristare a fost o mare bucurie. Din cazul lui Uza mai putem învăța că oricît ar fi zelul nostru de mare, prin care am urmări anumite scopuri, Dumnezeu nu-l poate consi-

dera în locul rinuluiilor sfinte stabilite de El. Domnul nu cere să facem nici mai mult, dar nici mai puțin, ci să respectăm cu credincioșie „un așa zice Domnul fie că este vorba de lucruri mai mari sau mai mici.

Credem că profetul lui Ilie nu i-ar fi reușit experiența de pe Muntele Carmel în fața lui Ahab și a poporului, cînd a demonstrat existența Dumnezeului adevărat, dacă el nu ar fi zidit altarul după regulile stabilite de Dumnezeu, care nu era în felul cum l-au zidit preoții lui Baal, din pietre lustruite. Credincioșia lui Ilie merită analiza noastră și urmarea exemplului său în lucrarea lui Dumnezeu.

Așa cum un ceasornic poate fi împiedicat în mersul lui, și n-ar mai indica ora precisă dacă cea mai mică roțiță este defectă, la fel și viața noastră de credință nu poate fi binecuvîntată, dacă nu dovedim credincioșie chiar și în cele mai mici lucruri.

Serva Domnului ne arată că: „Valoarea serviciului față de Dumnezeu este măsurată după spiritul în care este făcut. Oricît de scurt ar fi timpul nostru, sau oricît de neînsemnat lucrul făcut de noi, totuși dacă vom urma lui Hristos în credință umilă, nu vom pierde răsplata. Ceea ce nu pot cîștiga chiar cei mai mari și mai înțelepți, poate să primească cel mai slab și cel mai umil și disprețuit. Poarta de aur a cerului nu se deschide pentru cei cu înălțare de sine. Ea nu se deschide pentru cei cu spiritul mindriei. Însă porțile eterne se vor deschide larg la atingerea tremurîndă a unui copil. Măreață va fi răsplata aceluia care au luptat pentru Dumnezeu în simplitatea credinței și a iubirii. Hristos privește toate faptele de îndurare, bunăvoință și multă grije față de cei nenorociți, orbi, schilози, bolnavi, față de văduve și orfani ca făcute Lui Insuși; și faptele sînt păstrate scrise în registrele cerului, și vor fi răsplătite". (S.S.C. 257-259).

Dumnezeu dorește ca toți să ajungem vrednici de răsplătirile Sale. Dar dacă unii vor lipsi din împărăția Sa, se va datoră și faptului că n-au fost credincioși în lucrurile mici. Dumnezeu vrea să ne reconsiderăm atitudinea noastră, în felul de a prețui și a lucra în același spirit de ascultare și credincioșie pe care l-a manifestat Domnul Hristos, iar la venirea Sa să auzim invitația: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău". (Matei 25, 21).

Pastor :

Alexandru Delca

Președintele Conferinței Cluj

* * *

BUCURIA ÎMPLINIRILOR

Absolvenții Seminarului Teologic A.Z.S., promoția 1978/79 și corpul profesoral

Efervescența obișnuită a încheierilor de an școlar, a încheierii studiilor, își are valoarea și frumusețea ei, căci constituie momente de referință pentru tot restul vieții, și pune în evidență o perioadă în care s-a căutat să se facă o pregătire spirituală și intelectuală pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Tim. 3, 16).

Prima parte a lunii iulie, a însemnat pentru profesorii și elevii Seminarului Teologic A.Z.S. din București, momentul adevărului, al măsurării împlinirilor unui an, sau a unui ciclu de pregătire de patru ani, examenele, care să fixeze pe cei douăzeci și nouă de elevi la cote cât mai înalte. Dintre toți, anul patru, promoția de absolvenți 1979 era în centrul atenției și al preocupărilor. În afara examenului de an, au avut de prezentat lucrările lor de diplomă și apoi examenul de absolvire în fața comisiei stabilite de către Comitetul Uniunii.

Lucrările de Diplomă, au abordat probleme teologice interesante și chiar dacă unele nu s-au ridicat la nivelul unor lucrări de cercetare, de sinteză și originalitate, avem convingerea că au contribuit și vor contribui la educarea și pregătirea pastorilor noștri și de ce nu, la contribuții de valoare la patrimoniul teologic al Bisericii noastre.

În urma examenelor au fost declarați absolvenți ai Seminarului

A.Z.S. promoția 1979, următorii frați:

Dan Iosif, Dima Viorel, Ghioaldă Leonida, Ionică Aurel, Istrate Vasile, Kozma Ștefan, Mitrăn Costel, Mocanu Ioan, Modoran Gheorghe și Szasz Ernest.

Sabatul de la 14 iulie, a fost bucuria împlinirilor, dar și conștiința responsabilității viitoare. În Comunitatea Labirint, a avut loc serbarea clasei de absolvire. Începând de vineri seara, desfășurarea serviciilor divine au fost cuprinse în programul festiv al Clasei de Absolvire, care a culminat cu programul festiv din Sabat de după amiază.

Cu imnul „Lucrarea Doamne este a Ta”, se deschide serviciul divin festiv al Clasei de Absolvire, frațele absolvent Dima Viorel înălțând rugăciunea inimilor ca Duhul lui Dumnezeu să fie prezent cu binecuvîntarea Lui, după care fratele Mihai Ionescu, profesor și dirigintele clasei, face prezentarea clasei de absolvire.

Adresându-se celor prezenți, frațele Modoran Gheorghe, președintele clasei de absolvire, rostește un cuvînt de bun venit la bucuria lor și a bisericii spunînd printre altele:

„Multe sînt emoțiile care ne stăpînesc în aceste momente. Inimile noastre sînt pline de recunoștință față de Dumnezeu care ne-a favorizat să fim învățați ai unei școli în care educația noastră sufletească, spirituală, a constituit primul obiec-

tiv urmărit. Aici am putut să ne adîncim privirile în taina iubirii lui Dumnezeu pentru păcătos... Aici, s-a desușit în inimile noastre ne-nirarea pe care o avem de a consacra viața și puterile noastre în slujba adevărului”.

Interesante au fost și secvențele biografice ale absolvenților, scoțîndu-se în evidență harul călăuzitor al iubirii divine în viața lor, chezașia împlinirilor de mîine.

Fratele absolvent Mocanu Ioan prezintă motto-ul clasei: „Cît este zîă, trebuie să lucrez lucrările Celui care M-a trimis; vine noaptea, cînd nimeni nu mai poate să lucreze; cît sînt în lume, sînt Lumina lumii”. (Ioan 9, 4—5). Cuvintele Mintuitorului cuprind în ele un adevăr de netăgăduit. Desfășurarea în timp și spațiu a Planului de Mintuire, este istoria mîntuirii noastre și responsabilitatea conlucrării la înfăptuirea marelui deznăscut al iubirii divine, fericirea veșnică a tuturor celor ce cred în lucrarea mîntuirii Sale.

În completarea adevărului cuprins în motto-ul Clasei, fratele absolvent Ionică Aurel, a prezentat ținta clasei: „Gata pentru seceriș”. Vorbînd despre semănat, seceriș, lucratul și pregătirea ogorului, vorbitorul a înfățișat imaginea grîului.

„Dintre toate plantele, nici una nu poate fi mai potrivită decît grîul, pentru a simboliza pe om. Grîul încolțește din pămînt, amin-

tind de crearea omului: „Căci țărână ești”. Prin rădăcina cu care stă înfipt în pământ, se amintește omului că este legat de natura lui pămîntească, pe care trebuie s-o învingă, să o domine, să se ridice deasupra ei.

„Griul are o tulpină înaltă, zveltă, amintind de părerea înaltă pe care, adesea, omul o are despre sine. Dar nimic nu poate descrie slăbiciunea omenească așa cum o face paiul de griu. Paiul nici măcar nu este, așa de gros pe cât se pare. Abia atunci cînd se rupe, se poate vedea cât de fragil este; că toată țărîna lui nu este decît golul din interior. Cînd firul de griu s-a rupt, este prea tirziu să-și mai pună problema de a aduce roade în vederea secerișului... Dar marea minune a lui Dumnezeu constă în aceea că deasupra unei construcții atît de fragile cum este griul, a așezat o sută, șazeci sau treizeci de boabe pline de binecuvîntări. Acestea au fost aduse prin puterea lui Dumnezeu, și sînt susținute tot prin puterea Lui... Lanul este locul cel mai prielnic în care griul poate să aducă roadă maximă... Chiar dacă într-un lan există neghină, aceasta nu este un motiv pentru ca un fir de griu să părăsească lanul. Dacă în lan mai există neghină, în altă parte va înțilni spină, pustiu, stîncă, sau păsări răpitoare... Dacă în lan există neghină, în schimb tot în lan există și multe spice care poartă un rod bogat, din exemplul căroră oricine se poate inspira... În lan, spicele pot rezista mai bine vînturilor, pentru că se pot sprijini unele pe altele...”

Adresîndu-se absolvenților, fr. M. Ionescu, le atrage atenția asupra sfaturilor pe care marele apostol Pavel le dădea tînărului slujitor al Evangheliei, Timotei: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care imparte drept Cuvîntul adevărului” (2 Tim. 2, 15).

Fratele Roșca Benjamin, elev anul III, prezintă gîndul nostalgic al despărțirii de colegii lor. „Astăzi”, spunea el, vă putem adresa

un ultim cuvînt, aici în incinta școlii. Un cuvînt pe care-l vrem cald... adresat vouă, colegilor noștri mai mari și care... sinteți acum dincolo de poartă, acolo unde începe să se simtă vîntul imbiator al depărtărilor... La toamnă vom sta în băncile voastre... și vom simți poate mai bine ca astăzi, tot ce ați însemnat pentru noi...”

La încheierea programului, fr. D. Popa președintele Uniunii și al comisiei de diplomă a înminat absolvenților diplomele de absolvire a Seminarului, subliniind importanța slujirii pînă la sacrificiul pentru binele și prosperitatea bisericii și a societății, a patriei în care trăim. Anunțînd încheierea anului școlar 1978—1979, fr. D. Popa a mulțumit Comitetului Uniunii, fraților profesori pentru aportul adus la buna desfășurare a procesului de învățămînt în cursul anului școlar trecut și Autorităților de Stat pentru libertatea desfășurării vieții și activității noastre religioase.

În mod intenționat n-am amintit pînă acum de partea muzicală a programului care a fost deosebit de frumoasă. Corul Seminarului și corurile Comunității Labirint, sub conducerea fraților Vasilescu Gabriel și Cristescu Lucian, au prezentat un program muzical care ne-a făcut să apreciem și mai mult armonia desăvîrșită a cerului.

Sîntem plini de mulțumire și recunoștință la adresa lui Dumnezeu, pentru toți aceia care credincioși fiind, sînt gata să se supună puterii modelatoare și sfințitoare a Duhului lui Dumnezeu, ca să poată fi conlucrători cu Dumnezeu la opera de mîntuire.

„Țîșînd prin lumina Cuvîntului Sfînt sub cerul chemării divine, din inimi arzînde se-aprînde un gînd: Pornim împreună cu Tine... Ca servi ai credinței dorim pentru cer să strîngem recolta iubirii; iar roadele acelea căzute, nu pier. Le-om stringe în palma jertfirii. La ceasul acestei înalte chemări, din inimi și cugete pline, rostim legămîntul iubirii căci toți, vom merge împreună cu Tine”.

REDAȚIA

Rugăciunea și predica

Cînd este vorba de pregătirea predicilor noastre, este o certitudine faptul că trebuie să ne rugăm mai mult. Este nevoie de călăuzire divină atunci cînd ne aflăm în fața alegerii textelor și a subiectelor predicilor noastre. Felul în care prezentăm un subiect cum și textele pe care le folosim pentru a convinge de adevăr, este de cea mai mare însemnătate.

Trebuie să ne rugăm pentru înțelepciune, pentru alegerea celei mai adecvate căi de prezentare a subiectelor. Un renumit pastor mărturisise odată că devenise o regulă a vieții lui, de a se opri la sfîrșitul fiecărui paragraf, atunci cînd își pregătea predica, și cu rugăciune, meditație și cercetare de sine căuta să fixeze bine în inima și ființa sa impresiile cele mai sînte ale subiectului ce-l pregătea. Pentru el, momentele de pregătire a predicii se dovedeau a fi tot atîtea ocazii minunate de comuniune tainică cu Dumnezeu. Pregătirea predicii nu era numai o problemă ce se consuma la nivelul intelectului, ci devenea cel mai efectiv mod de a transmite viață, căldură și putere spirituală în prezentarea ei. Practicînd o astfel de regulă, nu vom ține niciodată o predică care să nu fi fost mai întii, o binecuvîntare pentru propriul nostru suflet. Ca slujitorii ai lui Dumnezeu ar trebui să folosim o astfel de cale în pregătirea noastră pentru a sta înaintea lui Dumnezeu și a bisericii Sale.

Trebuie să ne rugăm de asemenea pentru dispoziția minții și sufletului nostru „atunci cînd trebuie să vorbim „din partea lui Dumnezeu”. Să ne rugăm ca mintea și sufletul nostru să fie niște „uși” care să fie deschise influenței Duhului Sfînt, primind în acest fel o solie deosebită pentru cei care ne ascultă, pentru cei care ne-au pus la dispoziție timpul lor, nevoile lor spirituale și ființa lor, ca noi... să le frîngem „piinea vieții”. Iată de ce, cuvîntul predicării no-

Din viața bisericii

stre trebuie să izvorască din dragoste pentru mintuirea lor, din inimii sensibilizate de Duhul lui Dumnezeu, ca să fim în acest fel păziți de orice asprime în expresiile noastre, ca Cuvîntul pe care-l rostim, să nu respingă ci să atragă; să nu rănească, ci să vindece; să nu constituie ocazia înălțării de sine, ci prezentarea lui Hristos și El., răs-tignit. Să fim păziți de teama față de oameni, dar să fie demonstrarea dependenței noastre de Dumnezeu, ca El să ia cuvintele noastre și să le „sape cu un prier de fier“ (Iov 19, 24) în inimile celor care ne ascultă.

Să ne rugăm cu stăruință ca Duhul lui Dumnezeu să folosească Cuvîntul pe care-l rostim pentru trezirea conștiinței în vederea unei radicale lucrări a pocăinței lucrată de Duhul Sfînt și care să înlăture din calea vieții noastre sfînte, toate prejudecățile, ignoranța, indiferența, spiritul firesc și lipsa credinței, iar umilința, simplitatea și credința să-și facă simțite prezența în viața și activitatea noastră.

Un lucru pe care nu trebuie să-l uităm și nici să-l neglijăm vreodată, este realitatea faptului că există o interdependență absolută — între rugăciune și predică — ceea ce-i va da putere, ceea ce o va face să fie mesagerul iubirii infinite, este timpul petrecut în rugăciune pentru inspirarea și sfințirea instrumentului folosit de Dumnezeu pentru transmiterea ei, omul de la amvon. Acesta nu trebuie să se considere niciodată, în afara amvonului, ci toată viața lui să știe că este o predică rostită, sau mută pentru cei ce-l privesc.

Cele mai bune predici, pot aduce rezultate foarte slabe, dacă au numai un caracter intelectual, dar care n-au fost saturate de prezența divină adusă — pe aripile rugăciunii. Rugăciunea fierbinte și viața sfințită va face ca predicatorul să fie incomparabil mai puternic decît toate regulile retoricii luate la un loc. Slujitorul lui Dumnezeu care mărturisește adevărul și pe Autorul lui cu simțămîntul umilei sale dependențe de Dumnezeu și vorbește ca și cînd ar sta în prezența Celui Atotputernic, va avea un succes mult mai mare, decît acela care stăpînește perfect elocvența oamenilor și a îngerilor — „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit“. Iacob 5, 16.

*
* * *

În zilele de 29 și 31 mai 1979, s-au desfășurat lucrările celei de a doua Conferințe de Orientare din acest an, lucrări ce s-au finit cu pastorii și prezbiterii Cultului nostru, în patru centre și anume: București, Timișoara, Cluj și Bacău.

Lucrările au fost conduse la Conferința București de fratele Niculescu Teodor, consilier Uniune, fiind prezenți și frații: Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S., Petcu Constantin, consilier și N. Dumitrescu, pastor, contabil șef. La Conferințele Cluj și Bacău, lucrările au fost conduse de secretarii Conferințelor respective, fratele Timiș Alexandru și Bidiuc Ioan din partea Uniunii fiind prezenți frații: Dumitru Popa, președinte și M. Pirvan, secretar. La Conferința Sibiu cu sediul la Timișoara, lucrările au fost conduse de fratele Deac Gligor, președintele Conferinței, fiind prezent și fr. M. Pirvan, secretarul Uniunii de Conferințe.

Referatele au tratat următoarele subiecte: cel social, „Rolul pastorului în păstrarea unității morale a credincioșilor. Indatoririle pastorului de a sădi în inimile credincioșilor dragostea de patrie“; cel teologic: „Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea nu este Babilon. Ce însemnează Babilon? Răspuns la acuzațiile dezidenților“.

După prezentarea referatelor, un număr mare dintre participanți au luat Cuvîntul, din care vom reda numai cîteva din gîndurile exprimate.

Fratele Pascu Năstase, pastor în districtul Peret spunea: „Am fost atent și am reținut două expresii: expresia de uniformitate și expresia de unitate. Nu știu, să fiu eu greșit, dar aceasta este părerea mea, majoritatea dintre noi, în lecturi, în predici, punem mai mult accentul pe uniformitate decît pe unitate. Eu cred că ar trebui să îndreptăm lucrul acesta. Să punem mai mult accentul pe unitate decît pe uniformitate“. Desigur, unitatea va face ca toate acțiunile noastre să ajungem să lucrăm cu toți spre același țel, aducînd implicit și uniformitate în rînduile și practicile noastre.

Fratele Popescu Nicolae, președintele Conferinței București, remarca pe marginea referatului: „Un gînd doresc să-l subliniez. Mai întîi un cuvînt de apreciere față de conținutul bogat, frumos, al referatului. Dacă a fost prezentat într-un colorit mai poetic, aceasta nu înseamnă că a fost sărac în conținut. Să cultivăm un spirit de mulțumire. Cultivarea nemulțumirii aduce un deserviciu țării, bisericii. Evlavia însoțită de mulțumire este un mare cîștig. Cele mai multe ne-

mulțumiri sînt o exprimare a egoismului. Dacă nemulțumirea este exprimată, aduce un deserviciu mai întîi persoanei, apoi și țării. Noi trebuie să fim factori activi ai unității, armoniei și păcii“.

Fratele Pușcaș Vasile, pastor la Vișeu de Sus, își exprima bucuria pentru această plăcută întîlnire și arăta că a fost frapat de „gîndurile frumoase și poetice, prin care a fost prezentat referatul, în legătură cu rolul pastorului, în ce privește datorita de a sădi în sufletul credincioșilor dragostea de patrie și sentimentele pe care le avem și le manifestăm față de țara în care trăim. Referatul a sosit la timp, cînd prin Maramureș și-au făcut apariția dezbinători și martori ai lui Iehova, care fac o lucrare de dezbinare în biserică și printre oameni. Noi trebuie ca fiecare la locul nostru de muncă să fim atenți și în calitate de pastori să fim la datorie ca ideile străine de doctrina noastră să nu pătrundă în mijlocul nostru“.

Pastorul Borbath Zoltan din districtul Gherla sublinia: „Mă bucur și-mi face plăcere să particip la o astfel de conferință și să ascult un referat atît de frumos prezentat. El ne cheamă a împlini datoritiile noastre spirituale cu cele sociale, și a trăi frumos într-o țară frumoasă“.

Vorbînd despre păstrarea unității, pastorul Kovacs Gheorghe spunea: „M-am născut într-un sat din Jud. Sălaj. Acolo se vorbea pe vremea aceea numai limba maghiară, dar acum se vorbește și româna. În comunitatea Tg. Mureș, pe care o păstoresc, avem patru naționalități și cu toți mă înțeleg bine; toate cele patru naționalități trăiesc în pace și în unire, pentru că doresc fericirea prezentă și venică“.

În acord cu referatul, pastorul Gueresi Iosif din Tg. Mureș, adăuga: „Mă asociez cu ceilalți frați în legătură cu referatul foarte frumos prezentat. Noi trebuie să menținem la un nivel înalt conștiința credincioșilor și a noastră ca pastori, trăind în pace, în unitate, dînd pe față armonia și loialitatea, față de doctrina și organizația bisericii și față de patria noastră“.

Fratele Timiș Alexandru, secretarul Conferinței Cluj, la încheierea lucrărilor exprimă mulțumiri referentului care a prezentat referatul atît de frumos și constructiv și celor care și-au exprimat sentimentele față de problemele abordate în referat. „Numai că“, spunea în continuare fr. Timiș Alexandru, „dacă pastorii și prezbiterii care au fost prezenți nu vor și materializa aceste îndemnuri, atunci nu am realizat prea mult. Dar dacă acolo unde muncim vom materializa aceste minunate îndemnuri, se va dovedi că sîntem buni credincioși ai bisericii și loiali cetățeni ai țării în

care trăim. Să nu uităm că biserica nu este stat în stat, ci biserica, în țara aceasta frumoasă, ca organizație, își poate desfășura în mod liber viața ei religioasă și lucrarea ei, iar noi ca membri ai acestei biserici trebuie să fim cinștiți, corecți, uniți și credincioși”.

Cu privire la referatul teologic,

mulți dintre vorbitori și-au exprimat în mod deosebit mulțumirea lor pentru acest subiect venit la timpul potrivit, spre a atrage atenția bisericii asupra pericolului strecurării, pătrunderii înăuntrul ei a tot felul de învățături ce duc la dezbinare și răstăcere. Fratele Delea Alexandru, președintele Con-

ferinței Cluj spunea cu referire la aceștia: „Noi avem datoria de a ține cont de cele spuse în referat, care a cristalizat punctul de vedere al bisericii în legătură cu dizidența. „Lăsați-i să piară din lipsă de atenție” — spune serva Domnului. Avem însă datoria să lucrăm și să apărăm pe membrii noștri; să lămurim pe aceia care nu cunosc bine adevărul și doctrina bisericii, ca astfel să nu cadă în asemenea răătăciri. „Nu le ziceți bun venit”, — aceasta este cea mai bună metodă de lucru cu ei. Dar sînt unii dintre ei duși în eroare, și trebuie să-i lămurim și să-i câștigăm”.

Cele două referate s-au împletit armonios prin firul care le-a străbătut: păstrarea unității atît în viața bisericii cît și în viața țării noastre spre binele și fericirea noastră ca cetățeni loiali ai patriei și ca membri credincioși ai bisericii.

M. T. PÎRVAN
Secretarul Uniunii

Vești - Vești - Vești

„Ca apa proaspătă pentru un om obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară depărtată”. Prov. 25, 25

D. Popa

În numărul revistei noastre pe martie-aprilie a.c. în nota de la pag. 22 de sub articolul „Din viața bisericii”, atrăgeam atenția asupra faptului că „persoane care nu urmăresc nici respectarea adevărului și nici binele bisericii”, au lăsat să se strecoare o serie de idei nedevărate în legătură cu retragerea fratelui R. H. Pierson, din calitatea sa de președinte al Conferinței Generale, așa cum de fapt asemenea elemente nesfințite, cauză să învenineze atmosfera de armonie și colaborare între frați, prin colportarea de „vești” ce pornesc direct din arsenalul vrăjmașului sufletelor noastre.

Cu ocazia retragerii sale, i-am adresat o scrisoare în care îl asigurăm de împreună noastră simțire și de faptul că ne rugăm pentru sănătatea dînsului. Recent, am primit răspunsul său, în care printre altele fr. Pierson, spune: „A fost o surpriză plăcută pentru mine primirea scrisorii dv... Ne ducurăm cu prietenii noștri din România nu ne-au uitat. Dorim să vă asigurăm de faptul că nici noi n-am uitat pe frații noștri din România. Unele dintre cele mai minunate ocazii pe care le-am avut în timpul lucrării noastre la Washington, au fost cele două vizite pe care le-am făcut în frumoasa Românie și minunatului ei popor. Dumnezeuastră toți ne-ați tratat așa de cald, și ați făcut atît de mult pentru noi, ca să ne simțim ca acasă, încît nu vom putea uita niciodată acest lucru. Sîntem interesați totdeauna de mersul lucrării în țara dv., și nădăjduiesc că din cînd în cînd, veți găsi câteva minute ca să-mi scrieți câteva rânduri.

„Așteptăm să ne întîlnim la Sesiunea Conferinței Generale de la Dallas și sper că România va avea o delegație reprezentativă la aceste lucrări.”

Ca întotdeauna, în afară de aceste rânduri adresate mie personal, a ființat să transmită și frașieiții advente din România citeva rânduri, ca semn al legăturii strînse cu frașia adventă din țara noastră,

dar și ca o precizare categorică și un răspuns pe care nimeni nu-l poate contesta. Adresîndu-se Bisericii Advente din țara noastră, dînsul spune:

Scumpi prieteni din frumoasa Românie,

Cum aș putea să uit vreodată cele două vizite ale noastre făcute în frumoasa dv. țară? Cum vom putea uita vreodată frățietatea cu mină caldă și consacrată care ne-a primit cu dragoste creștină, și cu care am avut părtășie în timpul vizitării diferitelor comunități adventiste din țara dv.? Răspunsul, este categoric acela că niciodată nu vă vom uita, nici pe voi și nici țara voastră.

Poate că în ultimul timp ați auzit că sora Pierson și cu mine ne-am retras din poziția de conducători ai Conferinței Generale. Nădăjduiam să terminăm cu bine mandatul și să ne retragem cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale de la Dallas, Texas, în 1980. Dar trei medici ne-au sfătuit să depunem greaua noastră povară fără întirziere, sau de nu, există primejdia unei paralizii care m-ar fi făcut fără de folos atît pentru biserică, cît și pentru familia mea. După multă rugăciune și considerare a situației, am urmat sfatul medicilor noștri.

Mai înainte de a fi fost ales ca președinte al Conferinței Generale în anul 1966, am slujit lui Dumnezeu și Bisericii ca președinte al Diviziunii Trans-Africane. Timp de opt ani de zile am purtat povara răspunderii în Africa în momente foarte dificile. În aproximativ toate organizațiile Bisericii din țările respective conducerea aveau probleme dificile în acei ani.

Apoi, timp de doisprezece ani și jumătate am slujit ca președinte al Organizației Mondiale a Bisericii A.Z.S., timp în care în multe părți ale lumii biserică a trebuit să facă față onora dintre cele mai grele probleme ce au confruntat cîndva biserică noastră. Numai doi președinți ai Conferinței Generale au activat în această calitate timp mai

înelungat decît mine. Suferința mea a fost și este destul de grea. Am avut un început de paralizie în partea stîngă și medicii au considerat aceasta ca un avertisment pe care nu l-am putut ignora. Astfel încît cu multă stringere de inimă a trebuit să iau hotărîrea de a mă retrage cu data de 3 ianuarie 1979, cu ocazia împlinirii a 68 de ani.

Dar lucrarea va continua să meargă înainte. Dumnezeu a ales un bărbat foarte capabil să-mi ia locul. Fratele Neal C. Wilson a trăit și a lucrat în diferite părți ale lumii, și în ultimii doisprezece ani am lucrat împreună, deoarece fr. N. C. Wilson a fost în acest timp conducătorul lucrării din America de Nord. Sper că dînsul va putea să viziteze frumoasa dv. țară cît de curînd, așa că-l veți putea întîlni în România.

În prezent sora Pierson și cu mine ne-am stabilit într-o locuință modestă cam la 500 de mile sud de Washington D.C., într-o regiune frumoasă a munților din Carolina de Nord. Noi încă mai luăm parte la unele adunări, ajutînd, după putere, lucrarea și am în plan să scriu cîrți și articole, ajutînd astfel la încheierea lucrării.

Ne gîndim foarte des la dv. scumpi frați. Avem multe fotografii și alte amintiri de la dv., cu ocazia vizitelor făcute acolo. Rugați-vă pentru noi și pentru noul nostru președinte al Conferinței Generale, fr. N. C. Wilson.

Sora Pierson mi se alătură în transmiterea celor mai bune urări tuturor, cu spiritul unei depline dragoste creștine. Dumnezeu să vă binecuvînteze și să vă păstreze totdeauna credincioși soliei Sale.

Al vostru frate în Hristos:

Robert H. Pierson

În ultimul articol despre M. B. Czechowski, am arătat că în actul oficial de căsătorie a lui Lucian de Prato cu Ana Pigueron, Czechowski a fost trecut ca fiind pastor baptist. De ce? Să nu uităm că începutul lucrării misionare a lui Minaj Belina Czechowski în America, a fost printre comunități baptiste de limbă franceză, iar spre sfârșitul anului 1854, acesta a fost nirononist ca pastor baptist la Jay, N.Y., fiind angajat de Societatea americană baptistă pentru misiunea internă, cu un salariu de 350 dolari pe an. De fapt aceasta a fost unica acreditare de pastor, lucrând în virtutea ei chiar și după ce a cunoscut adevărul advent și a lucrat ca pastor adventist, așa cum a fost de fapt cazul cu majoritatea pionierilor mișcării milerite și advente dinainte și după 1844.

rea că M. B. Czechowski să meargă cu respectivul în România și anume la Pitești și acolo să pună bazele unei astfel de întreprinderi, stabilindu-se, bine înțeles, toate detaliile acestei afaceri.

În ceea ce-l privește pe Czechowski, el a primit această propunere ca un răspuns al cerului la rugăciunile lui, ca o ieșire din situația lui destul de precară din punct de vedere material. Stringându-și puținul bagaj pe care-l avea, l-a expediat la Pitești, iar el a plecat împreună cu „omul providenței”, spre necunoscut. El era convins de faptul că indiferent, chiar dacă nu va reuși să încălzească pe oameni cu sobele pe care intenționa să le producă, atunci le va încălzi inima cu mesajul Evangheliei, povara și în același timp pasiunea vieții sale. Ajungând la Pitești, se incuiază

șire din ea. Străin într-o țară străină, fără nici un ban în buzunar și fără nici o perspectivă pentru viitor. În această situație se consacră Celui care i-a purtat totdeauna de grijă și cum făcuse totdeauna în cele mai dificile situații din viața sa, se ridică de la rugăciune cu convingerea că Dumnezeu va răspunde nevoilor sale.

Cei ce l-au cunoscut, au mărturisit că înfățișarea pastorului Czechowski impunea respect și încredere. Înalt, plin de demnitate, cu o frunte înaltă, purtând barbă, el reținea imediat atenția ascultătorilor săi. Solemnitatea lucrării sale și sinceritatea apelurilor adresate celor ce-l ascultau, îl făceau agreabil și ascultat cu interes.

Părăsind hanul în care locuia, Czechowski, ieși să se plimbe, uitându-se la vitrinele magazinelor

M. B. Czechowski în România

Cum a ajuns Czechowski dincoace de Carpați în țara Românească? Este mult mai ușor acum a trasa acest drum, chiar dacă nu avem, deocamdată, nici un document care să ne dea posibilitatea să stabilim cu precizie acest traseu. În scrisorile transilvane, scrisori publicate în World's Crisis de către Adventiștii de Ziua Întâia, am văzut că Czechowski, în lupta sa pentru existență, a peregrinat prin multe orașe transilvane. Astfel el a ajuns pînă în Bucovina, la Cernăuți. Aceasta însemnează că a avut ocazia să intre în legătură cu mulți români, bine știind că era o vie legătură între românii din cele două părți ale Carpaților. Nu era nevoie deci ca M.B. Czechowski să meargă la Viena și acolo să intre în legătură cu un om de afaceri român, pentru că el se afla adesea printre români. Așa se face că, M. B. Czechowski veni în peregrinările lui în legătură cu un om de afaceri român. Fratele Ștefan Demetrescu a ascultat istorisirea modului în care Czechowski a venit în legătură cu Românii și România — de la cumnata fratelui Toma Aslan, care a decedat în anul 1952 în vîrstă de 96 de ani. Dînsa a fost botezată de către fratele D. T. Bourdeau.

Cum totdeauna Czechowski era în căutarea de soluții pentru problemele lui financiare, face la un moment dat cunoștință cu un om de afaceri român. Din discuții, acesta află că Czechowski se pricepe să facă sobe de teracotă, că poate înființa o fabrică pentru producerea lor și că este gata să se lanseze în această acțiune, dacă i se pune la dispoziție capitalul necesar. Astfel s-a ajuns la înțelege-

— pe un termen mai lung — o cameră la un han pentru Czechowski și acesta rămîne în așteptarea începerii lucrărilor.

Dar mai înainte de a-și investi banii în această afacere, asociatul lui Czechowski convoacă un consiliu de familie unde își expune planul și ce anume a realizat din el pînă la data respectivă. Dar consiliul familial, care se pare că avea alte convingeri despre capacitatea de om de afaceri a inițiatorului nostru, îi respinge planul și îl determină să abandoneze această idee. Acesta, jenat și supărat, vine la hanul unde stătea Czechowski, și-i istorisește hotărîrea consiliului de familie, spunîndu-i în concluzie că de aici înainte nu-l va mai sprijini financiar. Spunîndu-i „au revoir”, îl lăsa singur în camera hanului și plecă. Czechowski rămîne astfel singur într-o țară străină a cărei limbă n-o cunoaște, fără nici un fel de resurse financiare și cu toate planurile sale nimicite. Cu toate acestea, el nu a fost doborît. De fapt, undeva în lăuntruul ființei sale exista convingerea că venirea lui în România nu avea nimic comun cu sobele de teracotă.

După plecarea celui care l-a adus într-o țară străină, omul lui Dumnezeu căzu în genunchi și se rugă Cerescului său Părinte. El îi prezentă situația dificilă în care se afla iarăși. Omeneste vorbind era chiar mai disperată ca pînă atunci și nu mai vedea nici o cale de ie-

și piteștene. Se opri în fața unui magazin a cărui vitrină era aranjată cu un gust deosebit. Era un magazin de stoffe, mătăsuri, broderii, ș.a. Simți un puternic îndemn de a intra în acest magazin. Proprietarul magazinului era un tînăr distins cu o educație aleasă. Czechowski, s-a apropiat de el cu un zîmbet prietenesc, salutîndu-l în franțuzește. Spre plăcuta lui surpriză tînărul îi răspunse într-o franceză impecabilă, adresîndu-i un călduros bun venit. Czechowski îi aduse elogii pentru modul plin de gust în care era aranjată vitrina, exprimîndu-și dorința de a cunoaște pe stăpînul magazinului care, spuse Czechowski trebuie să fie intru-chiparea bunului gust, și a rafinamentului.

Pornind de aici, avu loc o lungă și plăcută conversație. Tînărul negustor, îi spuse că de fapt el era inginer, dar din considerație pentru tatăl său, care era în vîrstă, a acceptat să-și asume responsabilitatea continuării afacerilor tatălui său. În cele din urmă, discuțiile dintre ei au ajuns la convingerile filozofice și religioase. Tînărul mărturisii lui Czechowski că familia lor era o familie pioasă, tatăl său era „hagiu”, adică un creștin care, pentru iertarea păcatelor sale și pentru mîntuirea sa, a mers pe jos de la București la muntele Athos, din Grecia, avînd în mînă doar un toiag și o traistă cu merinde sărăcăcioase. Acolo, și-a mărturisit păcatele, s-a împărtășit, a făcut danii bogate minăstirilor și s-a întors în același mod cum a plecat. El aminti că și fratele său mai mic a pornit să facă același drum, dar că a fost oprit de tatăl său. Czechowski ascultă cu multă atenție la istorisi-

rea tinărului, apoi, după o mică pauză puse întrebarea: „Credeți că este posibilă obținerea mântuirii în acest fel?” „Este oare posibil și pe o altă cale?”, fu întrebarea imediată a tinărului inginer Toma Aslan.

Din acest punct, discuția luă o nouă turnură. Tinărul a închis prăvălia și Czechowski a început să-și deruleze firul vieții și activității sale arătând împrejurările care l-au dus la Pitești. I-a făcut de asemenea o prezentare a convingerilor lui religioase și a lucrării pe care o face. Apoi în mod succint îi prezentă adevărul Biblic cu privire la lucrarea mântuirii prin Isus Hristos. El a arătat că se află acolo pentru a prezenta adevărurile biblice cu privire la mântuire și la revenirea Domnului Isus.

„Unde locuiți acum?” răsună în întrebare providențială, care a atins o problemă foarte sensibilă pentru Czechowski. Acesta îi mărturisă deschis situația destul de jenantă în care se afla, datorită nerespectării cuvântului de către asociatul care îl adusese la Pitești. Atunci, Toma Aslan îi spuse cu franchețe și entuziasm:

„Vino la noi. Îți vom pune la dispoziție un loc în care să stai. Vom transforma sufrageria într-o sală de conferințe, așa încât să poți prezenta adevărul Evangheliei celor ce vor să-l audă. Veți vorbi în franceză pentru cei ce cunosc limba, iar pentru ceilalți am să traduc eu”. Și lucrurile s-au petrecut aidoma, după cum a plănuit tinărul și entuziastul inginer Toma Aslan.

În acest fel a început să fie vestită solia ingerului al treilea în sufrageria familiei Aslan din Pitești. Aceste lucruri se petreceau acum o sută și nouă ani, în 1870. Cu tact și cu multă afecțiune, Czechowski a prezentat adevărul advent acestor suflete interesate și doritoare de adevăr. Au urmat apoi săptămâni, luni și ani de studii, de lungi și plăcute discuții, bine documentate, explicații competente ale învățăturilor Sfintelor Scripturi și răspunsuri date la diferite întrebări și probleme de loc ușoare.

După necazurile și incertitudinile din Elveția, pentru Czechowski, Pitești era orașul făgăduinței, locul unde s-a bucurat de binecuvântări deosebite. Eliberat fiind de frământarea problemelor financiare, cum și de povara creditorilor săi, Czechowski și-a devotat timpul și energia studiului, rugăciunii, pregătirii unor serii de conferințe și predici, explicând Sfânta Scriptură și profețiile ei. Ceea ce-și dorea de ani de zile, visul pe care-l visa cu ochii deschiși, se realiza toamă aici unde se socotea cu totul pierdut. Și de data aceasta încrederea și dorința lui de a face ceva pentru Dumnezeu au fost cu prisosință răsplătite.

D. Popa

Sfârșit de cale

„Mă înfășuraseră legăturile mormintului și mă prinseseră lanțurile morții...” Psalmul 18,5.

Legăturile și lanțurile ultimului nostru vrăjmaș care este moartea, cuprinde uneori în mod surprinzător pe oameni. Nedorită, neașteptată dar cu funii puternice, a înfășurat, în ultimul timp, pe mulți fii ai speranței advente, care, cu răbdarea plină de certitudinea neclintitului bărbat al vechimii — Iov — au pășit încrezătorii pragul neființei lor.

Astfel, pastorul pensionar Dodu Gheorghe, membru al comunității Buzău, a încetat din viață la data de 14 iunie 1979, conștient de drumul său și de faptul că oboseala ființei sale a ajuns în pragul odihnei. Și pentru că „scumpă este înaintea Domnului, moartea celor iubiți de El, despre momentul solemn al despărțirii, a fost înștiințat în mod providențial.

Dodu Gheorghe

Născut în anul 1909, a cunoscut încă din tinerețea sa adevărul în treitei solii, l-a crezut și s-a încrezut în el, pe care apoi l-a urmat, lucrând mai întâi ca evangelist cu cărți, apoi ca pastor al Bisericii noastre. Ca pastor al comunității Craiova, București-Grant sau Consilier la Conferința Oltenia Banat, apoi din nou ca pastor al comunității Buzău, s-a distins prin calități alese. Se merită a fi remarcată răbdarea și sufletul său pașnic, așa cum l-am cunoscut cu toții, calități deosebite care l-au ridicat și așezat printre lucrătorii neobosiți ai Evangheliei.

La 16 iunie 1979, a fost coborât în mormint, acolo într-un liniștit pat al odihnei, departe de tumultul vieții, în neclintita speranță a revederii odată cu Mintuitorul, iar prin cuvintele mângâierii din Scripturi „roștite de pastorii N. Dumitrescu, M. Sofronie, D. Gheorghidă, C. Rădoi și V. Constantin, am înțeles sublinierile deosebite ale Minghietorului: „Ferice de morții care mor în Domnul!”...

Pastorul-pensionar, Albu Ioan, membru al comunității din Tg. Mureș A, a fost chemat și el de Domnul la odihnă, la data de 1 mai 1979.

Născut la 23 dec. 1900 în Com. Chinteni, jud. Cluj, în căutările neobosite ale sufletului său, primește solia Adventă la 23 martie 1939 pe care a îndrăgit-o și căreia i s-a consacrat pe deplin. Foarte curind apoi la 1 noiembrie 1941, începe activitatea sa ca angajat în cadrul Cultului, ca pastor asistent, pentru ca la 12 iulie 1952 să fie întărit ca pastor.

Lucrător neobosit în holda gata de seceriș a Evangheliei, a semănat sămînța Cuvîntului Dumnezeu în partea de nord a țării, în districtele Sighet, Gherla, Mociu și apoi Tg. Mureș, unde a fost un adevărat apostol al cinstei, păcii, corectitudinii, al adevărului Scripturii, al dragostei de oameni și de frați.

Albu Ioan

Apoi, necruțător și sever, o lungă și grea suferință a înfășurat pe acest călător neobosit, care a avut totuși simțămîntul că și-a făcut pe deplin datoria față de Mintuitorul, în brațele Căruia și-a încredințat viața sa.

A coborît și ultima treaptă a vieții sale pe deplin convins de dragostea lui Dumnezeu, față de care n-a avut niciodată rezerve sau rețineri, iar în dreptul vieții și activității sale, sintem încredințați că cerul a pus o sfîntă pecete.

Obștea adventă din Tirgu Mureș a însoțit apoi pe fostul nostru coleg, pe ultimul său drum, în semn de considerație fiind purtat pe umeri din la capelă pînă la mormint, de către cei 14 pastori printre care I. Moldovan, Al. Timiș, Gh. Resteaș și I. Gyveresi. Atunci, în însoțita zi de 3 mai 1979, cînd soarele scâldea bogat întregul cortegiu, lumina sfîntului Cuvînt a strălucit și ea din pagini alese, prezentată elocvent de cei menționați.

Comitetul Uniunii

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

Apocalipsa 1, 10 (continuare). „În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit inapoia mea un glas puternic ca sunetul unei trâmbițe”.

„Care este semnificația textelor din 1 Cor. 16, 1-2; Fapte 20, 7-11 și Apocalipsa 1, 10: nu demonstrează oare ele că păzirea de către Biserica A.Z.S. a Sabatului zilei a Șaptea, este 'perimată', pentru că cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi?”

După ce în numerele 11-12/1978 și 1-2/1979 am prezentat diferite interpretări ale expresiei „Ziua Domnului (gr. kuriaké héméra), printre care și a fratelui I. Bacchioci, în lucrarea sa: „From Sabbath to Sunday” publicată la Roma în anul 1977 de către Universitatea Pontificală gregoriană (vezi Curierul Adventist nr. 7-8/1978), pentru a avea o orientare cât mai cuprinzătoare a diferitelor interpretări, încheiem în numărul de față răspunsul la această întrebare, prezentând punctul de vedere al Bisericii A.Z.S., cu privire la Apocalipsa 1, 10 (Ziua Domnului), împreună cu precizările făcute de Spiritul Profețic în legătură cu această problemă.

„Ziua Domnului” (gr. kuriaké héméra). Au fost făcute multe încercări pentru a da o explicație a acestei expresii pe care o găsim numai aici în Sfânta Scriptură. Unii înclină să considere că termenul se referă la „Ziua Domnului” așa cum se exprimă profeții din Vechiul Testament (Ioel 2, 11, 31; Zef. 1, 14; Mal. 4, 5; Fapte 2, 20). Se poate spune că de fapt, luată în sine, expresia poate să fie interpretată astfel. Cei care dau această explicație, subliniază faptul că Apocalipsa îndreaptă atenția spre marea și finala zi a Domnului și la evenimentele ce duc aici. Apocalips. 1.1. A fi în Ziua Domnului „în Duhul”, poate fi înțeles ca însemnând a fi luat în viziune și dus dincolo de prezent, prezentându-i-se evenimentele legate de ziua revenirii Domnului.

Sînt totuși suficiente motive pentru respingerea acestei interpretări. În primul rînd, cînd expresia „Ziua Domnului” definește în mod clar marea zi a revenirii Domnului, ex-

presia greacă va fi totdeauna — héméra tou kuriou or héméra kuriou. (1 Cor. 5, 5; 2 Cor. 1, 14; 1 Tes. 5, 2; 2 Petru 3, 10). De asemenea, contextul versetului din Apoc. 1, 10, implică faptul că termenul „Ziua Domnului” se referă mai degrabă la timpul cînd Ioan a avut această viziune, decît la subiectul viziunii. Astfel, Ioan precizează locul unde se afla, și anume: „în ostrovul numit Patmos” (Apoc. 1, 9); de asemenea, motivul pentru care se găsea acolo; „din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu” (vers. 9); cum și starea în care se afla: „în Duhul” (vers. 10). Toate aceste expresii au de-a face cu împrejurările în care apostolul Ioan a avut această viziune și este numai legal să tragi concluzia că de asemenea în mod logic, pe lângă condițiile amintite deja trebuie să o amintească și pe cea a timpului, cînd anume s-au întîmplat toate acestea. Aceasta este poziția celor mai mulți comentatori atunci cînd se ocupă de acest text. Deși este unică în Sfînta Scriptură, expresia se întîlnește numai în acest text, ea are totuși o lungă istorie în greaca post-biblică. Ca și forma ei prescurtată — kuriaké — ea era o expresie foarte obișnuită, familiară chiar la Părinții Bisericii, pentru prima zi a săptămîinii, iar în greaca modernă kuriaké este termenul obișnuit pentru duminică. Echivalentul latin „dominica dies”, este expresia ce vizează aceeași zi, și de aici a trecut în diferite limbi, cum ar fi: spaniola, domingo; franceză, dimanche; românește, duminică etc. Pentru acest motiv, mulți comentatori susțin că expresia kuriaké héméra din textul nostru se referă de asemenea la ziua duminicii, și că Ioan nu numai că a avut această viziune în această zi, dar recunoaște de asemenea că „Ziua Domnului” a fost numită ca atare, pentru că în această zi a înviat Domnul Hristos.

Sînt motive atât pozitive, cît și negative pentru a respinge această interpretare. În primul rînd este bine cunoscutul principiu istoric de interpretare, și anume că o aluzie trebuie interpretată numai în termenii dovezilor ce o preced, din

punct de vedere al situației în timp, sau chiar din același timp, dar în nici un caz prin date istorice dintr-o perioadă mai tîrzie. Principiul acesta are o însemnătate destul de mare, atunci cînd ne ocupăm de însemnătatea expresiei „Ziua Domnului”, așa cum apare în acest pasaj biblic. Deși expresia era frecventă la Părinții Bisericii, referindu-se la duminică, cea mai concludentă dovadă a folosirii ei nu apare decît în ultima parte a secolului doi și anume în lucrarea apocrifă

„Evangelia după Petru”, unde ziua învierii Domnului Hristos este numită „Ziua Domnului”. Deoarece acest document a fost scris cu cel puțin trei sferturi de veac după ce apostolul Ioan a scris cartea Apocalipsei nu poate fi prezentat ca o dovadă că expresia „Ziua Domnului”, în timpul lui Ioan, se referea la ziua duminicii. Se pot cita numeroase exemple care ne demonstrează cît de repede se schimbă însemnătatea cuvîntelor. De oarecî, însemnătatea expresiei „Ziua Domnului” se poate determina mai bine referindu-se la Sfînta Scriptură, decît la alte izvoare.

Vorbînd despre această expresie (Ziua Domnului) reținem faptul că deși Sfînta Scriptură nu indică în nici un verset al ei duminică, ca avînd vreo legătură religioasă cu Domnul, ea, Biserica, recunoaște în repetate rînduri că ziua a șaptea, (Sîmbăta) Sabatul zilei Domnului este ziua deosebită pusă de o parte, a Domnului. Dumnezeu, spune Sfînta Scriptură, a binecuvîntat și a sfințit ziua a șaptea (Gen. 2, 3); El a declarat-o ca fiind un monument de aducere aminte al creștinii Sale (Exod 20, 11); El a numit-o în mod deosebit „Ziua Mea cea sfințită” (Is. 58, 13). Domnul Hristos S-a numit pe Sine „Domn și al Sabatului” (Marcu 2, 28), în sensul că fiind Domn al oamenilor, atunci este și Domn peste ceea ce a fost făcut pentru om, Sabatul. Astfel, atunci cînd expresia „Ziua Domnului” este interpretată fiind seama de dovezile precedente sau contemporane cu timpul lui Ioan care a scris Cartea Apocalipsei, atunci apare clar că nu există decît o singură zi la care ne putem referi și aceasta este Sabatul zilei a Șaptea, Sîmbăta.

În privința aceasta serva Domnului precizează:

„În ziua Sabatului a apărut Domnul slavei ucenicului exilat. Sabatul era cu sfințenie păzit de către apostolul Ioan pe insula Patmos, ca și atunci cînd predica multimilor în orașele din Iudea. Prețioasele făgăduințe care au fost date, cu privire la această zi, El le-a reclamat

ca fiind ale Sale... În ziua Domnului eram în Duhul, scrie Ioan, când „am auzit inapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe care zicea: 'Eu sint Alfa și Omega. Cel dintii și Cel de pe urmă... Ce vezi scrie într-o carte... Apoc. 1, 10—13". (A. A. 581).

„Sabatul, pe care Dumnezeu l-a instituit în Eden, era tot așa prețios lui Ioan pe insula cea pustie, ca și atunci când se afla cu frații și colaboratorii săi în orașe și cetăți. El a repetat și reclamat ca fiind ale sale făgăduințele cele prețioase pe care Domnul Hristos le-a dat cu privire la aceasă zi.

Pentru el era semnul că Dumnezeu era cu sine... În ziua Sabatului, Mintuitorul cel înviat și-a făcut cunoscută prezența Sa ucenicul Său. (Apoc. 1, 10—13, 17—18).

„Persecutarea lui Ioan, s-a preschimbât într-un mijloc al harului. Patmosul singuratic a strălucit de slava Mintuitorului înviat. Ioan a văzut pe Domnul Hristos în chipul său omenesc, purtând semnele cuieilor în minile și picioarele Lui, semne care vor constitui todeauna Slava Sa. Acum, îi fu îngăduit iarăși să privească pe Domnul Cel înviat, îmbrăcat cu atîta slavă, cît putea suporta ființa omenească și totuși să trăiască. Ce Sabat minunat a fost acela pentru exilatul cel solitar, care a fost todeauna prețios în fața Domnului Hristos, acum însă cu mult mai prețios. Niciodată n-a învățat el atît de mult de la Domnul Hristos. Niciodată n-a auzit el adevăruri mai deosebite ca acum". (Y. I. 5 Aprilie, 1900; Com. Bibl. A.Z.S. vol. 7, p. 955).

„Cînd Ioan a fost luat din mijlocul celor dragi și dus în insula Patmos, Domnul Hristos a știut unde să-l găsească pe credinciosul și iubitul Său ucenic. Ioan spune: „Eu, Ioan fratele vostru, care sint părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvîntului lui Dumnezeu, și din pricina mărturiei lui Isus Hristos. În Ziua Domnului eram în Duhul..." (Apoc. 1, 9—10). Ziua Domnului este Ziua a Șaptea, Sabatul creațiunii. În Ziua pe care Dumnezeu a binecuvîntat-o și a sfințit-o, El a transmis lui Ioan 'prin ingerul Său', cunoștința unor lucruri care trebuiau să aibă loc mai înainte de încheierea istoriei Planului de Mintuire". (6. T. 128).

În concluzie, așa cum reiese din cele de mai sus, „Ziua Domnului", din Apocalipsa 1, 10, vizează Sabatul zilei a Șaptea, așa cum foarte clar subliniază și serva Domnului acest adevăr.

De fapt, descoperirile arheologice au adus și ele lumină în legătură cu expresia kuriaké héméra. Păpirusuri și inscripții din perioada imperiul Roman găsite în Egipt și în Asia Mică, folosesc expresia kuriakis (forma masculină a lui kuriaké) cu referire la trezoreria imperială și la serviciul imperial. Faptul acesta este de înțeles, deoarece împăratul roman era adesea numit în limba greacă kurios, „Domn" și în consecință, trezoreria lui se numea „trezoreria Domnului". Astfel, kuriakos era o expresie familiară în limbajul oficial roman, referindu-se la lucruri aparținînd împăratului. O astfel de inscripție ne provine din anul 68 d.Hr., așa că este clar faptul că folosirea expresiei kuriakos, era ceva obișnuit în timpul lui Ioan.

În aceeași inscripție apare o referire la o zi numită după numele împărătesei Iulia, sau Livia cum este mai bine cunoscută.

În alte inscripții din Egipt și Asia Mică, expresia sebasté, echivalentul grecesc al expresiei Augustus, apare în mod frecvent, ca nume a unei zile. Se pare că sint referiri la unele zile speciale, în cinstea împăratului. Unii au dat sugestia că expresia kuriaké héméra, așa cum este ea folosită de Ioan, se referă de asemenea la o zi imperială. Dar sint cel puțin două motive care ne fac să ne îndoinăm de justetea acestor susțineri. În primul rînd, deși existau zile imperiale, și cu toate că expresia kuriakos era folosită pentru alte lucruri aparținînd împăratului, nu s-a găsit încă, pînă acum, ca expresia să fie folosită și în legătură cu o zi a împăratului. În al doilea rînd, se știe că atît iudeii din primul secol al erei ceștine (Iosif Flaviu — războaiele iudaice VII, 10, 1/418—419), cît și creștinii, prin secolul doi (Martiriul lui Policarp 8), au refuzat să se adreseze împăratului cu expresia kurios, „Domn". De aceea este foarte greu de admis, că apostolul Ioan, s-ar fi referit la o zi a împăratului, folosind expresia „Ziua Domnului", în mod deosebit cînd el și frații lui erau persecutați cu înverșunare pentru că refuzau să se închine împăratului. Mai degrabă, așa cum am arătat mai sus, Ioan a folosit expresia kuriaké héméra pentru a arăta timpul cînd a avut viziunea sa și anume în ziua Sabatului, ca o foarte subtilă subliniere a faptului că după cum împăratul avea anumite zile speciale închinat lui, Dumnezeu sau Domnul lui Ioan, pentru al cărui Nume suferea acum Ioan și frații lui, avea și El ziua Lui, Sabatul zilei a Șaptea. (D.P.).

NECROLOG

Sora Tudora Alex. Găină, membră a comunității Țigănești-Teleorman, a fost condusă de asemeni pe ultima ei cărare. Din tinerețea ei a primit chemarea Mintuitorului și s-a distins prin sacrificiu și blîndețe. Fie ca spiritul ei de dăruire să inspire și pe mulți alții care au cunoscut-o și însoțit-o pînă la mormînt.

Sora Maria Dumitrescu, membră a Com. Cioara-Brăila și soție a fr. Fică Dumitrescu, a adormit în Domnul, în vîrstă de 76 ani. Chipul ei radiind iubirea creștină, răbdarea și grija duioasă, nu va fi uitat atît de ușor. Credințioșia sa exemplară, a adus întotdeauna un nume bun obștei noastre advente.

Fr. Enache Petre, membru al com. București-Grant, ros de o nemilăsoasă și neiertătoare suferință ce l-a lovit neașteptat, a fost chemat și el la odihnă. Credința sa nezdruincată, însă, în făgăduințele Mintuitorului, i-au asigurat certitudinea speranței advente în care s-a încrezut pe deplin.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul". (Apoc. 14, 13).

Redacția

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P.O.Box. 136—137, telex 11.226, București, strada 13 Decembrie nr. 3.

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniului arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniul arhivistic de mare însemnătate pentru noi. De asemenea, întrucît Comitetul Uniunii are în vedere și alcătuirea unei lucrări cu privire la istoria Bisericii A.Z.S. din țara noastră, toate informațiile, materialele și documentele privind evenimentele legate de începuturile și dezvoltarea Bisericii în patria noastră, să fie puse numai la dispoziția bisericii și nu unor persoane izolate, bine știind că această lucrare aparține organizației bisericii și nu unor persoane izolate, oricît de bine intenționate ar fi ele.

Comitetul Uniunii

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 3 — Tel. 20.76.65

Dumitru Popa

Redactor